

การออกแบบภาพประกอบอีบุ๊กเคลื่อนไหวหนังสือ เบเรนและทินูวิเอล
Animated Illustration Design for Beren and Tinuviel E-book

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชานิตศศิลป์ ภาควิชานิตศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบภาพประกอบอีบุ๊กเคลื่อนไหวหนังสือ เบเรนและทินูวิเอล
Animated Illustration Design for Beren and Tinuviel E-book

นางสาว พิมพิภา อุปลัมภากานนท์
Miss Pimvipar Upatampaganon

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชานเทศศิลป์ ภาควิชาศิลปะศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....*พรศุภพร*.....วันที่ *10/6/2562*
(อาจารย์พรรณศรี ชูอารยะประทีป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปพนธ์	การออกแบบภาพประกอบอีบุ๊กเคลื่อนไหวหนังสือ เบเรนและทินูวียเอล
ชื่อ	Animated Illustration Design for Beren and Tinuviel E-boo
สาขาวิชา	นางสาว พิมพ์วิภา อุปลัมภากานนท์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	นิเทศศิลป์
ปีการศึกษา	สถาปัตยกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	2561
	อาจารย์พรรณศรี ชูอารยะประทีป

บทคัดย่อ

พูดถึง The Lord of the Rings หรือ The Hobbit คงมีน้อยคนที่จะไม่รู้จัก เรื่องราวนั้นดูมีชีวิต รวกับว่ามันไม่ใช่แค่เรื่องแต่ง แต่เป็นประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริง ณ อีกโลกหนึ่ง ที่เรียกว่า มิตเติลเอิร์ธ แต่ทว่าโลกใบที่ว่านั้นก็ยังคงไม่ได้รับการพูดถึง และยังไม่ได้รับความสนใจมากเท่าที่ควร เมื่อเทียบกับความสำเร็จของหนังสือไตรภาค ซึ่งเปรียบเสมือนแค่อยอดภูเขาน้ำแข็งเมื่อเทียบกับความกว้างใหญ่ของโลกนี้และเรื่องราวอีกมากมายที่ไม่ได้อยู่ในหนังสือ อาจเป็นเพราะมันเป็นโลกที่เข้าถึงยาก อ่านยาก เพียงแค่ตำนานแห่งซิลมาริลเล่มเดียว ก็ทำเอาผู้อ่านหลายๆ คนท้อแท้ ด้วยเรื่องราวที่อัดแน่นและตัวละครที่มากมาย จึงไม่แปลก (แต่น่าเสียดาย) ที่หลายๆ คนจึงไม่ได้รู้จักโลกที่แสนวิเศษโลกนี้

ข้าพเจ้าจึงมีแนวคิดที่จะเลือกตำนานจากโลกนั้นมาเรื่องหนึ่ง ที่อ่านง่ายที่สุด มีความเป็นนิทานที่สุด และดีที่สุด รวมถึงต้องจบในตัวมันเอง แต่มีความเชื่อมโยงที่ต่อไปยังบริบทของตำนานเรื่องอื่นๆ ด้วย แล้วนำมาทำเป็นอีบุ๊กภาพประกอบเคลื่อนไหว เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และน่าอ่าน จึงได้เกิดเป็นโครงการนี้ขึ้นมา และสำเร็จเป็นอีบุ๊กจำนวน 20 หน้า โดยแต่ละหน้ามีเนื้อหาให้เลื่อนอ่าน และมีภาพประกอบ 20 ภาพ เคลื่อนไหว 19 ภาพ

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยทุกคนที่ให้คำปรึกษา ขอขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ที่เป็นกำลังใจ
ขอบคุณคุณโปรแกรมเมอร์ ที่ทำงานออกมารวดเร็วไว้ที่ติ ขอขอบคุณหลายๆ คนที่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่หมด
หวังกับเรา และขอขอบคุณ เจ.อาร์.อาร์. โทลคินที่สร้างโลกใบที่สองของเราขึ้นมา

นางสาว พิมพีวิภา อุปลัมภากานนท์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ.....	ง
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	2
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
2 บทที่ 2 ประวัติ.....	3
2.1 ประวัติของผู้เขียนและอิทธิพลที่มีต่อนิยาย.....	3
2.2 แรงบันดาลใจของผู้เขียน.....	7
2.3 แรงบันดาลใจว่าด้วยเบเร็นและทีนุวิเอล.....	8
3 บทที่ 3 ตัวละครและเรื่องย่อ.....	10
3.1 ตัวละคร.....	10
3.2 เรื่องย่อ.....	11
4 บทที่ 4 E-book.....	13
4.1 E-book คืออะไร.....	13
4.2 ทำไมจึงเป็น E-book.....	14
5 บทที่ 5 แรงบันดาลใจด้านอาร์ต.....	15
5.1 แรงบันดาลใจของเลย์เอาท์.....	15
5.2 แรงบันดาลใจของภาพประกอบ.....	18

บทที่	หน้า
6	ขั้นตอนการทำงาน..... 20
6.1	ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การเริ่มต้น..... 20
6.2	ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การสรุป..... 22
6.3	ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การวิเคราะห์..... 23
6.4	ขั้นตอนการทำงาน – การวางแผนหน้า..... 25
6.5	ขั้นตอนการทำงาน – สเก็ชที่สุดท้าย..... 35
6.6	ขั้นตอนการทำงาน – การทำอนิเมชั่น..... 46
7	ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์..... 56
7.1	ตัวละคร..... 56
7.2	ฉาก..... 61
8	บทที่ 8 บทสรุปและข้อเสนอแนะ..... 71
	บรรณานุกรม..... 72
	ประวัติผู้วิจัย..... 73

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1. เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน	3
2.2. โทลคีนและอีดิธในปี 1966	8
2.3. หลุมศพของโทลคีนและอีดิธ	9
5.1. หนังสืออักษรวิจิตร 1	15
5.2. หนังสืออักษรวิจิตร	15
5.3. หนังสืออักษรวิจิตร 3	16
5.4. หนังสืออักษรวิจิตร 4	16
5.5. ตัวอย่างเลย์เอาท์	17
5.6. ตัวอย่างภาพประกอบ 1	18
5.7. ตัวอย่างภาพประกอบ 2	18
5.8. ตัวอย่าง iconography 1	18
5.9. ตัวอย่าง iconography 2	18
5.10. ตัวอย่าง iconography 3	18
6.1. หนังสือบุตรแห่งฮูริน	21
6.2. หนังสือเบเรนและลูธิเอน	21
6.3. สเก็ชท์นิวิวเอล	26
6.4. สเก็ชท์เบเรน	26
6.5. แผนหน้าอันแรก	27
6.6. สเก็ชท์แรกๆ 1	27
6.7. สเก็ชท์แรกๆ 2	27
6.8. สเก็ชท์แรกๆ 3	28
6.9. สเก็ชท์แรกๆ 4	28
6.10. สเก็ชท์แรกๆ 5	28
6.11. สเก็ชท์แรกๆ 6	28
6.12. สเก็ชท์แรกๆ 7	29
6.13. สเก็ชท์แรกๆ 8	29
6.14. สเก็ชท์แรกๆ 9	29
6.15. สเก็ชท์แรกๆ 10	29
6.16. สเก็ชท์แรกๆ 11	30
6.17. สเก็ชท์แรกๆ 12	30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
6.18. สเก็ชท์แรกๆ 13	30
6.19. สเก็ชท์แรกๆ 14	30
6.20. สเก็ชท์แรกๆ 15	31
6.21. ตัวอย่างหนังสืออักษรวิจิตร 5	33
6.22. ตัวอย่างหนังสืออักษรวิจิตร 6	33
6.23. mock up 1	33
6.24. mock up 2	34
6.25 final sketch 1	35
6.26 final sketch 2	36
6.27 final sketch 3	36
6.28 final sketch 4	37
6.29 final sketch 5	37
6.30 final sketch 6	38
6.31 final sketch 7	38
6.32 final sketch 8	39
6.33 final sketch 9	39
6.34 final sketch 10	40
6.35. final sketch 11	40
6.36 final sketch 12	41
6.37 final sketch 13	41
6.38 final sketch 14	42
6.39 final sketch 15.1	42
6.40 final sketch 15.2	43
6.41 final sketch 16.1	43
6.42 final sketch 16.2	44
6.43 ภาพที่เสร็จแล้วทั้งหมด 18 ภาพ	45
6.44 เทวิลโดแยกเลเยอร์	46
6.45 แมวลูกสมุนของเทวิลโดแยกเลเยอร์	46
6.46 ฉากที่ฮู้อันไล่แมวมื่อวาทเสร็จแล้ว	46
6.47 ทีนุวิเอล แยกเลเยอร์	47
6.48 ฮู้อัน แยกเลเยอร์	47
6.49 การวางแผนอนิเมชัน	48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
6.50 การขยับแบบ position	48
6.51 การขยับแบบ scale	49
6.52 การขยับแบบ rotate 1	49
6.53. การขยับแบบ rotate 2	49
6.54 การขยับแบบ opacity	50
6.55 ตัวอย่างการขยับแบบ opacity 1	50
6.56 ตัวอย่างการขยับแบบ opacity 2	50
6.57 การทำ puppet pin	51
6.58 การใช้ puppet pin	51
6.59 header	52
6.60 celtic knots	53
6.61 ตราประจำตระกูลของทีนุวิเอล	53
6.62 สารบัญ	53
6.63 site mapping	54
6.64 site mapping 1	55
6.65 site mapping 2	55
7.1 ทีนุวิเอล	56
7.2 เบเรน	57
7.3 ฮูอัน	57
7.4 เทวิลโด	58
7.5 คาร์คาร์ส	59
7.6 เกวนเดลิง	59
7.7 ทินเวลินท์	60
7.8 เมลโค	60
7.9 ณ โดริอัส	61
7.10 ดายรอนและทีนุวิเอล	62
7.11 เบเรนถูกออร์คจับตัว	62
7.12 ข้าได้กลิ่นสุนัข	63
7.13 เบเรนกับเทวิลโด	63
7.14 ฮีริลอร์น	64
7.15 คาร์คาร์ส	64
7.16 เทวิลโด	65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
7.17 ชื่อของมันเป็นคือฮูอัน	65
7.18 ฮูอันไล่แมว	66
7.20 ตรูของเมลโค	66
7.21 ระบายของทีนูวิเอล	67
7.22 คาร์คาร์สกับมือเบเรน	67
7.23 เบเรนและทินเวลินท์	68
7.24 ล่าคาร์คาร์ส	68
7.25 สंहารหมาป่า	69
7.26 เบเรนและทีนูวิเอล	69
7.27 ท้องพระโรงแห่งมานดอส	70

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

“ท่ามกลางเรื่องราวแห่งความโหดร้ายและความวินาศจากเงื้อมเงาอุบาทว์ในยุคนั้นที่ตกทอดลงมาถึงเรา ยังมีบางเรื่องที่มีความปิติยินดีในคราน้ำตา และมีแสงสว่างส่องอยู่ในเงาแห่งความตาย ในบรรดาตำนานเหล่านั้น เรื่องที่งดงามที่สุดและยังคงงดงามอยู่เสมอสำหรับพวกเอลฟ์ คือตำนานแห่งเบเรนและลูธิเอน”

ตำนานแห่งซิลมาริล, เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน

ตำนานแห่งเบเรนและลูธิเอน แต่เดิมเป็นแค่เรื่องราวที่ถูกพูดถึงสั้นๆ เป็นส่วนหนึ่งของตำนานแห่งซิลมาริล ซึ่งเป็นหนังสืออีกเล่มที่รวมประวัติศาสตร์โดยย่อของมิดเดิ้ลเอิร์ธก่อนจะมาถึงเหตุการณ์ใน The Hobbit และ The Lord of the Rings หรือก็คือเหตุการณ์ 6,500 ปีก่อน The Lord of the Rings ในสมัยที่เซารอนยังเป็นแค่บิรารของเมลคอร์จอมมารผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถึงกระนั้น ก็เป็นเนื้อหาส่วนที่สำคัญมากทีเดียว ตำนานบทนี้กล่าวถึงชะตากรรมของเบเรนและลูธิเอน (หรือในบางฉบับแรกๆใช้ชื่อว่าทินูวิเอล) เบเรนเป็นมนุษย์ แต่ลูธิเอนเป็นเอลฟ์ ฉากหลังของตำนานคือพวกเอลฟ์ที่ทำสงครามกับจอมมารเมลคอร์เพื่อแย่งชิงมณีวิเศษซิลมาริลกัน มีมนุษย์ผู้หนึ่งหลงทางหนีสงครามมา จนได้มาเจอและตกหลุมรักกับลูธิเอนแต่บิดาของลูธิเอนซึ่งเป็นกษัตริย์นั้นรังเกียจเบเรนยิ่งนัก จึงมอบภารกิจอันสุดลำบากและแทบเป็นไปไม่ได้ให้ก่อนจะได้แต่งงานกับลูธิเอน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการผจญภัย นั่นคือ ให้ไปชิงดวงมณีวิเศษซิลมาริลจากมงกุฎเหล็กของจอมมารผู้ยิ่งใหญ่และโหดชั่วที่สุดในมิดเดิ้ลเอิร์ธ ทั้งสองต้องผจญอันตรายด้วยกันนานปีการ จนกระทั่งโค่นจอมมารและชิงซิลมาริลมาได้สำเร็จดวงหนึ่ง เรื่องราวจบอย่างสวยงามด้วยการที่ทั้งสองได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เรื่องราวอ่านง่าย แต่สามารถเชื่อมโยงไปยังเรื่องอื่นๆในปกรณัมของมิดเดิ้ลเอิร์ธได้ จึงเหมาะจะนำเสนอแก่คนที่พอคุ้นเคยกับโลกของโทลคีนผ่านหนังมาก่อน ให้เข้าสู่ส่วนอื่นๆของตำนาน

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.2.1 เพื่อศึกษาการออกแบบภาพประกอบ
- 1.2.2 เพื่อศึกษาการออกแบบอีบุ๊ก
- 1.2.3 เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายสนใจอ่านโทลคีนเพิ่มขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 ขอบเขตของโครงการ

- 1.3.1 ออกแบบภาพประกอบจำนวน 20 ภาพ
- 1.3.2 ออกแบบตัวละครที่อยู่ในเรื่อง จำนวน 8 ตัว
- 1.3.3 อนิเมทภาพประกอบจำนวน 19 ภาพ

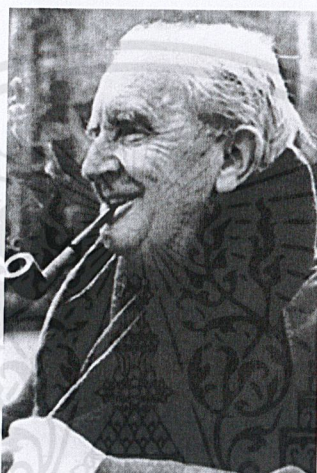
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

- 1.4.1 อ่านหนังสืออีกรอบให้ละเอียด จดเหตุการณ์สำคัญเอาไว้
- 1.4.2 ศึกษารูปแบบอีบุ๊ก
- 1.4.3 ศึกษาเลย์เอาต์ที่จะเอามาทำ
- 1.4.4 ศึกษาเรื่องการทำคอมโพสภาพประกอบ
- 1.4.5 ศึกษาเกี่ยวกับการทำอนิเมชันใน After Effect
- 1.4.6 ศึกษาข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ เพื่อใช้เป็นแรงบันดาลใจด้านอาร์ต
- 1.4.7 วิเคราะห์ และสรุปข้อมูล
- 1.4.8 ลงมือออกแบบสเก็ทซ์
- 1.4.9 ลงมือวาดภาพประกอบ
- 1.4.10. ทำอนิเมชัน
- 1.4.11. หาผู้ที่จะมาช่วยในการเขียนโค้ดอีบุ๊ก

บทที่ 2

ประวัติ

2.1 ประวัติของผู้เขียนและอิทธิพลที่มีต่อนิยาย

ภาพที่ 2.1 เจ.อาร์.อาร์. โทลคีน (ที่มา)

เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน หรือชื่อเต็มว่า จอห์น โรนัลด์ รูล โทลคีน เป็นกวี นักประพันธ์ นักภาษาศาสตร์ และศาสตราจารย์ชาวอังกฤษ และผู้แต่งวรรณกรรมเรื่องนี้ขึ้นมา โดยเขายังได้แต่งวรรณกรรมแฟนตาซีอีกหลายเรื่องที่มีเนื้อเรื่องเกิดขึ้นในโลกเดียวกัน นั่นก็คือมิดเดิ้ลเอิร์ธ ที่เป็นที่ยุ่จักทั่วไป ก็เช่น The Hobbit, The Lord of the Rings และ The Silmarillion

โทลคีนเกิดเมื่อวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1892 ในประเทศแอฟริกาใต้ บิดาของเขา อาเธอร์ รูเอล โทลคีน เป็นนายธนาคารอังกฤษที่ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการธนาคารสาขาบลูมฟอนเทน เมืองใหม่ในแอฟริกาใต้ จึงได้พาโทลคีนและน้องชาย (ฮิลารี อาเธอร์ รูเอล) รวมถึงภรรยาของตน (มาเบล นี ซัฟฟิลด์)

เมื่ออายุได้ 3 ปี โทลคีนกับแม่และน้องชายก็ตัดสินใจจะกลับไปอังกฤษ โดยที่พ่อของเขาจะตามไปด้วยที่หลัง แต่ระหว่างนั้นเองพ่อของเขาเสียชีวิตลงด้วยโรคไข่อักเสบเรื้อรังก่อนจะทันเดินทางกลับอังกฤษมา ครอบครัวโทลคีนจึงไม่มีรายได้ แม่ของเขาจึงต้องนำตัวเขากับน้องไปอยู่อาศัยกับตายายในเมืองเบอร์มิงแฮม หลังจากนั้นโทลคีนต้องย้ายบ้านไปมาหลายครั้ง ส่วนหนึ่งเพราะแม่ของโทลคีนต้องการให้โทลคีนและน้องชาย เติบโตมาในที่ชนบทอากาศดีเนื่องจากสุขภาพของพวกเขาไม่ค่อยดีนักกันทั้งคู่

เธอก็ โทลคินกับน้องจึงต้องย้ายไปโรงเรียนเซนต์ฟิลลิป ซึ่งมีค่าใช้จ่ายถูกกว่า แต่การเรียนการสอนก็ต้อกว่ามาก ภายหลังจากเบลตัดสินใจให้โทลคินย้ายกลับมาโรงเรียนคิงเอ็ดเวิร์ดอีกครั้งในปี ค.ศ.1903 โดยโทลคินสามารถสอบเข้าเรียนได้โดยการชิงทุน

เมื่อโทลคินมีอายุได้ 12 ปี แม่ของเขาก็เสียชีวิตลงด้วยโรคเบาหวาน ในยุคนั้นยังไม่มีอินซูลิน มาเบลในวัย 34 ปี จึงถือว่ามีชีวิตอยู่ได้ยาวนานมากแล้วโดยไม่มียารักษา นับแต่นั้นมาจนตลอดช่วงชีวิตของโทลคิน เขารำลึกถึงแม่ในฐานะคริสตชนผู้มีศรัทธาแรงกล้า ซึ่งส่งอิทธิพลต่อเขา ทำให้เขานับถือนิกายโรมันคาทอลิกอย่างเคร่งครัดเหมือนผู้เป็นแม่

เมื่อกลายเป็นเด็กกำพร้า โทลคินกับน้องก็ไปอยู่ในความดูแลของบาทหลวงฟรานซิส ซาเวียร์ มอร์แกน ตามความตั้งใจของแม่ บาทหลวงฟรานซิส จัดให้สองพี่น้องโทลคินอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าแห่งหนึ่ง เวลานั้นโทลคินมีอายุได้ 16 ปี

ที่บ้านเช่าแห่งนี้เขาได้พบและตกหลุมรักกับเด็กสาว ผู้แก่กว่าเขา 3 ปี นามว่า เอดิส แมรี่ แบรท บาทหลวงฟรานซิสเกรงว่าเธอจะทำให้เขาเสียการเรียน และยังวิตกเพราะอิทธิพลถือนิกายโปรเตสแตนต์ จึงสั่งห้ามให้เขาไปคบหาพูดคุยกับเธอจนกว่าโทลคินจะมีอายุครบ 21 ปี ซึ่งโทลคินก็ปฏิบัติตามเช่นนั้นอย่างเคร่งครัด นอกจากด้วยความเคารพนับถือในตัวบาทหลวงแล้วยังด้วยเงื่อนไขด้านการศึกษาด้วย นั่นคือถ้าโทลคินไม่สามารถสอบชิงทุนเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดแล้ว ก็จะไม่มีโอกาสได้เรียนอีกเลย

ขณะที่เรียนอยู่โรงเรียนคิงเอ็ดเวิร์ด โทลคินและเพื่อนอีก 3 คน ได้ตั้งสมาคมลับ the T.C.B.S. ย่อมาจาก Tea Club and Barrovian Society ระหว่างที่ทำหน้าที่เป็นบรรณารักษ์ให้ห้องสมุดของโรงเรียน ถึงแม้จะออกจากโรงเรียนแล้วพวกเขาก็ยังติดต่อกันอยู่เหมือนเดิม ปลายปี 1911 โทลคินสามารถสอบชิงทุนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ได้สำเร็จ เขาเลือกเรียนสาขาวิชาประวัติศาสตร์ภาษา โทลคินยังเล่าเรียนแตกฉานในภาษาเยอรมันและยุคกลางอีกหลายภาษา

โทลคินยังคงนึกถึงอิทธิพลอยู่เสมอ แต่ก็เชื่อฟังบาทหลวงฟรานซิสอย่างเคร่งครัดเช่นกัน ดังนั้นในวันเกิดอายุ 21 ปีของโทลคิน เขาได้เขียนจดหมายถึงเอดิส หญิงสาวที่รัก เพื่อจะขอให้แต่งงานกับเขา แต่เธอบอกกับเขาว่า ได้รับหมั้นชายคนหนึ่งไว้แล้ว เพราะคิดว่าโทลคินลืมหไป ทั้งสองมาพบกันได้สะพานรถไฟเก่าๆ และคิดจะฟื้นความสัมพันธ์กันใหม่ เอดิสจึงนำแหวนไปคืนชายคนนั้น และตัดสินใจที่จะมาแต่งงานกับโทลคิน ทั้งสองหมั้นกันในเมืองเบอร์มิงแฮม และอีก 3 ปีต่อมา ทั้งสองก็แต่งงานกันที่เมืองวอร์ริค ประเทศอังกฤษ โดยเอดิสได้หันมานับถือนิกายโรมันคาทอลิกตามโทลคิน

ปี ค.ศ. 1915 โทลคินสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เวลานั้นอังกฤษได้ประกาศเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งแล้ว โทลคินได้ไปเข้าร่วมกับกองทัพอังกฤษโดยเป็นนายร้อยตรีอยู่ใน Lancashire Fusiliers เข้ารับการฝึกฝนอยู่ 11 เดือน แล้วจึงย้ายไปเป็นนายทหารสื่อสาร กองพันที่ 11 ทพหน้า ที่ประเทศฝรั่งเศสในปี

ค.ศ. 1916 ปีเดียวกันกับที่แต่งงาน จนถึงวันที่ 27 ตุลาคม เขาได้ล้มป่วยเป็นไข้กลับ และถูกส่งตัวกลับอังกฤษในวันที่ 8 พฤศจิกายน เพื่อนร่วมงาน และเพื่อนสนิทของเขาหลายคนถูกสังหารในระหว่างสงคราม โดยเฉพาะเพื่อนสนิทชาว T.C.B.S. ผลกระทบจากสงครามครั้งนี้ฝังลึกอยู่ในจิตใต้สำนึกของโทลคีนไปตลอดชีวิต

ช่วงรักษาตัวนี้เองที่โทลคีนได้ร่างแบบวรรณกรรมที่จะกลายเป็นรากฐานของปรกรณ์แห่มิตเติ้ลเอิร์ธ นั่นก็คือ การล่มสลายของกอนโดลิน อันเป็นบทประพันธ์สี่บึ่งเรื่องที่บรรยายถึงที่มาของ เออาเรนเดล ดวงดาวสายันท์และต่อด้วย ตำนานอีกสองเรื่อง คือ ตำนานของเบเรนและลูธิเอน กับ ตำนานบุตรแห่งฮูริน บทประพันธ์ทั้งสามนี้เป็นเรื่องเอก ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของผลงานเขียนชุดที่เรียกว่า ซิลมาริลลิออน

โทลคีนสร้างประวัติศาสตร์ของโลกมิตเติ้ลเอิร์ธขึ้น โยงลำดับเหตุการณ์และบทประพันธ์เอกทั้งสามเข้าหากัน เขาพยายามเขียนซิลมาริลลิออน ถึง 3 ครั้ง แต่ก็ไม่สามารถเขียนให้จบบริบูรณ์ลงได้ ครั้งหนึ่งโทลคีนเคยพยายามเสนอให้สำนักพิมพ์อัลเลนแอนด์อันวิน ดีพิมพ์ ซิลมาริลลิออน พร้อมกับ เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ แต่สำนักพิมพ์ไม่ตกลง เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์ช่วงหลังสงครามโลกนั้นสูงมาก แม้แต่ เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ เองยังต้องถูกแบ่งตีพิมพ์ออกเป็น 3 เล่ม ซิลมาริลลิออนจึงยังคงไม่ได้พิมพ์ตราบกระทั่งโทลคีนสิ้นชีวิต โลกที่มีชีวิตของมิตเติ้ลเอิร์ธนั้นเป็นงานเขียนทั้งชีวิตของเขา ก็คือเขาใช้เวลาทั้งชีวิตในการร่าง เขียน ชัดเกล้า ปรับแต่งแก้ไขรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของปรกรณ์อยู่ตลอดเวลา เมื่อโทลคีนมีโอกาสได้ตีพิมพ์ เดอะฮอบบิท ในปี ค.ศ. 1937 ซึ่งกลายเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมมาก (ว่ากันว่า ผลงานเรื่องฮอบบิท (The Hobbit) ของเขานั้น มีจุดกำเนิดมาจาก วันหนึ่ง โทลคีนกำลังพักสายตาจากการตรวจข้อสอบนักศึกษาและก็ได้มีความคิดหนึ่งแว่บผ่านเข้ามา เป็นประโยคสั้น เขาจึงได้จดประโยคนั้นลงในหน้ากระดาษว่า “กาลครั้งหนึ่ง ยังมีฮอบบิทตนหนึ่งอาศัยอยู่ในโพรงใต้ดิน”) ชื่อเสียงของ เดอะฮอบบิท ทำให้ในอีก 17 ปีต่อมา ในปี ค.ศ. 1954 ผลงานเรื่องยิ่งใหญ่ที่เล่าเหตุการณ์ต่อจาก เดอะฮอบบิท ก็ได้ตีพิมพ์ ในชื่อ THE LORD OF THE RINGS เรื่องราวการต่อสู้ของเหล่าวีรบุรุษแห่งมัชมิมโลก ซึ่งผลงานชิ้นนี้ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นหนึ่งในวรรณกรรมชิ้นเอกของโลก โทลคีนได้นำทั้งเรื่อง เดอะฮอบบิท และ เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ มาวางลงบนโครงปรกรณ์ชุดใหญ่ของเขาและถักทอเข้าจนเป็นเรื่องเดียวกันทั้งหมด[23]

ในช่วงปีตั้งแต่เกษียณในปี ค.ศ. 1959 จนถึงเสียชีวิตใน ค.ศ. 1973 โทลคีนมีชื่อเสียงจากนิยายของเขาอย่างมาก เขาโด่งดังไปทั่วอังกฤษและอเมริกา และได้รับเงินส่วนแบ่งจากค่าลิขสิทธิ์หนังสือเป็นจำนวนมาก จนโทลคีนเคยคิดว่าเขาน่าจะเกษียณตัวเองเร็วกว่านี้ แฟนหนังสือพากันเขียนจดหมาย โทรศัพท์ไปหา หรือแม้กระทั่งเดินทางไปยังบ้านของโทลคีน เพื่อถามรายละเอียดของเรื่องราวให้มากยิ่งขึ้น จนที่สุดโทลคีนต้องยกเลิกหมายเลขโทรศัพท์ และย้ายไปอยู่บอร์นเมาท์ในทางใต้[9]

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทลคีนได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งเครือจักรภพอังกฤษ ระดับชั้น Commander จากสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 2 แห่งสหราชอาณาจักร ที่พระราชวังบักคิงแฮม เมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) เมื่อเขามีอายุ 80 ปี[1]

นางเอดิธ โทลคีน ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1971 มีอายุได้ 82 ปี โทลคีนให้แกะสลักคำว่า ลูธิเอน (Lúthien) ซึ่งเป็นตัวละครเอลฟ์ที่ได้แนวความคิดมาจากเอดิธในเรื่องที่เขาแต่ง หลังชื่อของนางบนป้ายหลุมศพด้วย และเมื่อโทลคีนเสียชีวิตหลังจากนั้นอีก 21 เดือน ในวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1973 รวมอายุได้ 81 ปี เขาก็ได้สั่งไว้ให้ฝังตนเองในหลุมเดียวกันกับนางเอดิธ และให้เติมคำว่า เบเรน ข้างหลังชื่อเขา

หลังจากที่โทลคีนเสียชีวิต ถนนแห่งหนึ่งได้ตั้งชื่อตามนามสกุลของเขา คือ ถนนโทลคีน ในอีสต์เบอร์น ชัสเช็กซ์ตะวันออก นอกจากนี้ยังมีดาวเคราะห์น้อยหมายเลข 2675 ซึ่งค้นพบในปี พ.ศ. 2525 ก็ได้ตั้งชื่อว่า ดาวเคราะห์น้อยโทลคีน[40] สำหรับ ถนนโทลคีน ในเมือง Stoke-on-Trent แคว้นสแตฟฟอร์ดไชร์ ประเทศอังกฤษ ตั้งชื่อตามบุตรชายคนโตของโทลคีน คือคุณพ่อจอห์น ฟรานซิส โทลคีน[41] ชื่อของโทลคีนยังใช้เป็นตำแหน่งศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด คือตำแหน่ง J.R.R. Tolkien Professor ประจำภาควิชาวรรณคดีและภาษาอังกฤษ

2.2 แรงบันดาลใจของผู้เขียน

โทลคีนนั้นมีนิสัยช่างสังเกต ค่อนข้างขี้เล่น มีอารมณ์ขัน และช่างจินตนาการ เขานำเอาสิ่งที่เขาประสบพบเจอในช่วงชีวิตของเขามาใส่ในงานเขียนของเขามากมาย อย่างเช่น ในวัยเด็กขณะที่อาศัยอยู่ในแอฟริกาใต้ โทลคีนเคยถูกแมงมุมในสวนของเขากัด ต่อมาภายหลังเหตุการณ์นี้ได้ไปปรากฏอยู่ในงานเขียนของเขาด้วย เช่นแมงมุมยักษ์ซีลือบ หรือแมงมุมปีศาจจิ้งจอกโกลิอันเทสมุนจอมมาร และฝูงแมงมุมที่เป็นหนึ่งในอุปสรรคในการเดินทางของคณะคนแคระใน เดอะ ฮอบบิท

ในวัยเด็กสมัยที่เขาย้ายไปมาบอยๆนั้น โรงเรียน สะพาน แม่น้ำ และสภาพแวดล้อมในแถบชนบทนั้น เป็นแรงบันดาลใจให้กับดินแดนไชร์อันอุดมสมบูรณ์และสงบสุขของพวกเขาฮอบบิท หรืออย่างหอคอยสูงทรงวิคตอเรียของโรงประปา Edgbaston ก็อาจเป็นแรงบันดาลใจส่วนหนึ่งในการสร้างหอคอยทมิฬของมารเซารอนในงานเขียนเรื่อง the Lord of the Rings หรือภาพเขียนยุคกลางที่มีอัศวินเอย มังกรเอย และงานอื่นๆ ที่แสดงใน พิพิธภัณฑสถานและหอศิลป์แห่งเบอร์มิงแฮม ก็น่าจะมีส่วนอย่างมากต่องานเขียนของโทลคีน

ในฤดูร้อนปี 1911 โทลคีนได้เดินทางไปเยือนสวีเดนแลนด์ ซึ่งเขาได้เขียนไว้ในจดหมายฉบับหนึ่งเมื่อปี ค.ศ.1968 (เป็นเวลาผ่านไปถึง 57 ปีให้หลัง) ว่า การผจญภัยของบิลโบแบ๊กกิ้นส์ ในเทือกเขามิสตี้ ในเรื่อง เดอะฮอบบิท มาจากการเดินทางของเขาในเทือกเขาแอลป์คราวนั้น และยอดเขาจุงเฟรา กับซิลเบอร์ฮอร์น ก็เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างยอดเขาซิลเวอร์ไทน์ (เคเล็บดิล) นั่นเอง

ช่วงที่โทลคีนเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด เขาได้อ่านบทแปลภาษาอังกฤษของมหากาพย์ฟินแลนด์เรื่อง คาเลวาลา (Kalevala) เป็นครั้งแรก เขาประทับใจมาก จนทำให้เกิดแรงกระตุ้นในการศึกษาภาษาฟินแลนด์ ด้วยต้องการอ่าน คาเลวาลา ในภาษาต้นฉบับ ซึ่งต่อมากลายเป็นแรงบันดาลใจในการพัฒนาต่อยอดในการสร้างภาษาควีนย่า ภาษาเอลฟ์ในวรรณกรรมของเขา

2.3 แรงบันดาลใจว่าด้วยเบเรนและทินูวิเอล.

เบเรนและลูธิเอนเป็นเรื่องราวที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องจริงของผู้เขียนมากที่สุด โทลคีนค่อยๆ แต่งเรื่องนี้ปีหนึ่งหลังจากกลับจากยุทธการที่แม่น้ำซอมม์ในฝรั่งเศส ปี 1916 โดยศึกนี้เป็นหนึ่งในสมรภูมิสำคัญของแนวรบด้านตะวันตกในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเมื่อกองทัพของเครือจักรภพอังกฤษและฝรั่งเศสปะทะกับกองทัพจักรวรรดิเยอรมันที่บริเวณแม่น้ำซอมม์ ยุทธการที่แม่น้ำซอมม์จัดเป็นหนึ่งในสมรภูมิที่นองเลือดที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ เนื่องจาก ในระยะเวลาเพียง 5 เดือนของยุทธการนี้ ทหารจากทั้งสองฝ่ายเสียชีวิตกว่าหนึ่งล้านนาย โดยเขาเปรียบเบเรนที่ระหกระเห่ร่อนจากสงครามเป็นเสมือนตัวเขา ที่บาดเจ็บและบอบช้ำจากสมรภูมิ ในปี 1917-1918 อาการป่วยของเขาก็เป็นๆ หายๆ ไม่หายขาดเสียที วันหนึ่ง ในขณะที่เขากำลังพักจากอาการป่วยในกระท่อมใกล้กับสะพาน Thirtle Bridge ในมณฑล East Yorkshire อีดิธได้พาเขาไปเดินเล่นในป่าในบริเวณนั้น เมื่อมาถึงบริเวณโล่งกลางป่า ที่มีต้นเอล์มต้นปีชขึ้นชุกชุม และมีดอกแฮมลือกออกดอกสีขาวทั่วพื้นใต้หมุ่ไม้ ที่นั่นเองที่อีดิธได้ร่ำรำไห้เขาดู ภาพของภรรยาที่เดินระบำไปรอบๆ ณ ทุ่งหญ้ากลางป่านี้เอง ที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับจุดเริ่มต้นของเรื่องราวนี้ของเรา

ภาพที่ 2.2 โทลคีนและอีดิธในปี 1966

- .ตำนานนี้ถูกเลือกขึ้นมาให้ “เป็นอนุสรณ์” เนื่องจากมีความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งต่อชีวิตของท่าน”
- คริสโตเฟอร์ โทลคีน บุตรชายของ เจ.อาร์.อาร์. โทลคีนเมื่อกล่าวถึงผลงานเรื่อง เบเรนและลูธิเอน

เจ้าหญิงเอลฟ์ ลูธิเอน ทินูวิเอล มีความกล้าหาญและมีความรักที่มั่นคง เหมือนกับอีดิธ ผู้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดและขอยกเลิกหมั้นกับชายที่ครอบครัวหาให้ และปลงใจแต่งงานกับโทลคีน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายที่กำลังจะไปเผชิญชะตากรรมอันไม่แน่นอนในสงคราม เสมือนกับลูธิเอน ที่หนีออกจากอาณาจักรบ้านเกิดที่ปลอดภัยจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหมด ไปช่วยเบเรน ชายที่เธอรัก โดยไม่สนว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

ลูธิเอนยังมีศรัทธาและทุ่มเทให้กับความรักของตน ยอมละทิ้งครอบครัวเอลฟ์ ยอมละทิ้งชีวิตอมตะ ยอมละทิ้งชีวิตเดิมของเธอ เพื่อผูกพันชะตาของตนเข้ากับเบเรน ก็เช่นกันว่าเหมือนกับอีดิธ ที่ละทิ้งครอบครัวที่นับถือโปรเตสแตนต์ มาเข้าร่วมนิกายโรมัน-คาทอลิกกับโทลคีน โทลคีนเอง ก็เคยเรียกอีดิธ ว่าเป็น “ลูธิเอนของฉัน” (“My Luthien”) ดังนั้นตัวละครลูธิเอน ธินูวิเอล ผู้ซึ่งโทลคีนเรียกว่า “เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่เอลดาร์ (เอลฟ์)” นั้น ก็ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก อีดิธ ภรรยาของโทลคีนนั่นเอง ผู้มีความเชื่อมโยงกับโชคชะตา ความรัก ความโหดร้าย ความโศกเศร้า ความปิติยินดี และชีวิตครั้งที่สองของทั้งคู่ ตามที่กล่าวไว้แล้ว ว่าเมื่อโทลคีนเสียชีวิตตามอีดิธไปในปี 1973 เขาได้ขอให้สลักชื่อเบเรนไว้ได้ชื่อของเขา และลูธิเอนได้ชื่อของอีดิธ

เขาได้กล่าวถึงอีดิธในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึง คริสโตเฟอร์ โทลคีน บุตรของเขา จดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นในปีหลังจากที่อีดิธเสียชีวิต และเป็นปีก่อนหน้าที่เขาจะเสียชีวิตเช่นกัน เนื้อหาของจดหมายเขียนถึงความรู้สึกทุกขโศกอย่างท่วมท้น และความหวังที่จะจารึกคำว่า “ลูธิเอน” ไว้ได้ชื่อของภรรยาบนหินหลุมศพ ในจดหมายฉบับนั้น โทลคีนยังได้เขียนเล่าย้อนไปยังจุดกำเนิดของตำนานเบเรนและลูธิเอน (ตามที่ได้เล่าไปแล้ว) ในลานโล่งๆ แห่งหนึ่งใจกลางป่าที่เต็มไปด้วยดงดอกเฮมล็อกสีขาว ใกล้กับหมู่บ้านรูส์ ในชยบทยอร์กเชอร์ ที่ซึ่งอีดิธได้เดินรำให้เขา เขยชม โทลคีนกล่าวว่า “แต่เรื่องราวดำเนินบิดผันไป ฉันถูกทิ้งเอาไว้ และ ฉัน ไม่สามารถอ่อนวอนต่อหน้าเทพมานดอสผู้ปราศจากความเมตตาได้เลย”

ภาพที่ 2.3 หลุมศพของโทลคีนและอีดิธ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ตัวละครและเรื่องย่อ

3.1 ตัวละคร

ตัวละครหลักของเรื่องคือเบเรนและทีนุวิเอล เบเรนเป็นมนุษย์ เขาเป็นบุตรพรานป่า บิดาของเขาตายในสงคราม และเขาก็หนีสงครามนั้นร้อนแรมมาตัวล้าพังเพราะญาติพี่น้องตายหมดแล้ว เขามีจิตใจอ่อนโยน กล้าหาญ ซื่อสัตย์ และมีเกียรติ

ทีนุวิเอลเป็นเจ้าของเอลฟ์แห่งอาณาจักรโดริธ นางมีความหัวรั้น มั่นใจในตัวเอง กล้าหาญและแน่วแน่ นางอ่อนโยนเช่นเดียวกับเบเรน

กษัตริย์ทินเวลินท์ บิดาของทีนุวิเอล เป็นกษัตริย์ของเหล่าเอลฟ์ในอาณาจักรโดริธ ไม่ชอบเบเรนในตอนแรก

เกวนเดลิง มารดาของทีนุวิเอล เป็นแพร์หรือนางฟ้า มีเวทย์มนต์มาก ทีนุวิเอลเรียนรู้เวทย์มนต์ของนางมาจากเกวนเดลิงนี่เอง

ดาयरอน เจ้าชายผู้เป็นที่ของทีนุวิเอล ไม่ชอบเบเรน

ฮูอัน ยอดสุนัขล่าเนื้อ เขามาจากแดนสวรรค์และเป็นสุนัขที่มีพลังกำลังมากที่สุด เป็นเพื่อนของบิดาของเบเรน และเป็นอริกับเทวิลโด

เทวิลโด เจ้าแห่งวิหาร แมวยักษ์สีดำ มีปละกคอควิเศษที่ทำให้แมวทุกตัวตัวใหญ่ยักษ์ เป็นสมุนของจอมมารเมลโค

จอมมารเมลโค ตัวร้ายตัวฉกาจของผู้คนในโลกมิดเดิ้ลเอิร์ธ ขโมยมณีซิลมาริลไปสามดวง และเอาไปประดับบนมงกุฎตัวเอง ซึ่งภารกิจของเบเรนคือต้องไปเอามณีมาหนึ่งดวง

คาร์คาร์ส บิดาแห่งหมาป่าทั้งหมด ตัวใหญ่ยักษ์ คุร่าย มีหน้าที่เฝ้าทางเข้าตรูของเมลโค

3.2 เรื่องย่อ

เรื่องราวเริ่มต้นพร้อมกับสงครามที่จบลง เบเรน นักรบมนุษย์ผู้หนีจากสงครามมาได้หลงเข้ามาในอาณาจักรโดริธซึ่งเป็นอาณาจักรของกษัตริย์เอลฟ์ทินเวลินท์ เขาเจอทีนูวิเอล ผู้เป็นบิดาของกษัตริย์ทินเวลินท์ กำลังระบำในป่า เขาตกหลุมรักทีนูวิเอลทันที พอเขาเซโงกหัวจะดูซัดๆ ดายรอน พี่ชายของทีนูวิเอล ผู้เป็นเจ้าของอาณาจักรนี้ ก็เห็นเข้าพอดี เลยเตือนทีนูวิเอล วีนกับกลับเข้าป่าไปทั้งสองพี่น้อง จนเบเรนเศร้าใจ แต่ทีนูวิเอลกลับอยากรู้ อยากเห็น เลยแอบไประบำในป่าอีกครั้ง พอเบเรนเจอเขาจึงแสดงตัวต่อทีนูวิเอล และติดตามนางไปจนถึงพระราชวังของทินเวลินท์ กษัตริย์แห่งอาณาจักรโดริธและบิดาของทีนูวิเอล เบเรนขอทีนูวิเอลแต่งงานต่อหน้าทหารยาม ประชาชน และขุนนางในห้องท้องพระโรง และต่อหน้าพระพักต์ของกษัตริย์ทินเวลินท์ กษัตริย์ทินเวลินท์โกรธมาก จึงมอบภารกิจอันเป็นไปไม่ได้แก่เบเรน นั่นคือไปชิงมณีซิลมาริลมาจากจอมมารเมลโค หวังจะให้เบเรนเสียชีวิตหรือโดนจับไปเป็นทาสเสีย แต่เบเรนเอาจริงและมุ่งมั่น เลยออกเดินทางไปทำภารกิจนั้น แต่เขาถูกจับตัวโดยเหล่าออร์คสมุนของจอมมารเมลโค เมลโคจึงส่งตัวให้นำไปใช้งานหนักในห้องครัวของสมุนของมันที่เป็นแมวยักษ์ชื่อเทวิลโด ให้จับหนูในคฤหาสน์ของเทวิลโด ส่วนทีนูวิเอลก็ขอร้องกษัตริย์ทินเวลินท์ให้ช่วยเอาทหารไปช่วยเบเรนหรือถ้าไม่ไป นางจะไปเอง กษัตริย์โกรธและกลัวว่าธิดาจะไปจริงๆ จึงขังนางเอาไว้ในบ้านหลังเล็กบนหอคอยต้นไม้ เอาทหารเฝ้าไว้ด้านล่าง แต่ทีนูวิเอลก็หนีออกมาได้ด้วยอำนาจเวทย์มนต์ของนางโดยเอาผมมาทอเป็นผ้าคลุมวิเศษและเชือกไต่ลงมา นางไปช่วยเบเรน ระหว่างทางเจอสุนัขสูอันสูอันนั้นรู้จักกับเบเรนและเคยออกล่าสัตว์กับบิดาของเบเรน รู้จักตระกูลของเบเรนมานาน แถมยังเป็นศัตรูตัวฉกาจกับเทวิลโด จึงอาสาไปด้วย โดยสูอันวางแผนว่าตนจะแกล้งป่วยหนัก ชมซานอยู่ที่ต้นไม้ ให้ทีนูวิเอลเข้าไปบอกเทวิลโดว่าเจอสูอันกำลังบาดเจ็บ เทวิลโดจะต้องไม่พลาดโอกาสทำร้ายสูอันให้ตายและจะยอมออกมาจากรังของมันแน่ๆ เทวิลโดตกหลุมพรางของสูอัน พอเทวิลโดมาถึงตัว สูอันจากแกล้งนอนป่วยก็กระโจนไล่ทันที่ จนไล่ไปติดบนต้นไม้ได้ ทั้งสองกำราบเทวิลโดสำเร็จ และส่งเทวิลโดให้ปล่อยทาสทั้งหมด รวมถึงชิงปลอกคอทองคำของเทวิลโดมา ปลอกคอของเทวิลโดเป็นปลอกคอวิเศษที่ทำให้แมวมียพลัง พอถอดออกจนหมดอำนาจ แมวจึงหดตัวเล็กลงจากแมวยักษ์กลายเป็นแมวธรรมดา กลัวหมานับแต่นั้น แล้วทีนูวิเอลกับสูอันจึงช่วยช่วยเบเรนได้สำเร็จ แต่ทั้งสองยังไม่เป็นอิสระ เนื่องจากบิดาของทีนูวิเอลจะต้องการประหารเบเรนในโทษฐานที่นำอันตรายมาสู่เจ้าหญิงแน่ๆ ดังนั้นวิธีเดียวคือต้องนำมณีซิลมาริลไปเป็นของกำนัล ทั้งสองจึงไปชิงซิลมาริลด้วยกัน เบเรนปลอมตัวเป็นแมว โดยเอาหนังแมวมาทำเป็นเสื้อคลุม ปลอมเป็นเหมือนสมุนของเทวิลโดมาคอยอารักขาทีนูวิเอล อ้างว่าต้องการไปเข้าเฝ้า ระหว่างทางเข้าเจอบรรพาคาร์คาร์สเฝ้าประตู ทีนูวิเอลจึงร้ายมนต์ให้มันหลับ เมื่อมาอยู่หน้าบัลลังก์ของเมลโค ทีนูวิเอลก็ได้ระบำต่อหน้าเมลโคและร้ายมนต์ให้เขาหลับด้วย ทั้งคู่แะซิลมาริลออกมาจากมงกุฎของเมลโคได้ แต่มีดที่ใช้ตัดหัวจนเสียงดังลั่นสะทอน ปลุกเมลโคจนรู้สึกตัวสะลึมสะลือ ทั้งคู่เลยรีบหนี แต่ในระหว่างที่กำลังหลบหนีออกจากตรูของเมลโค หม่าป่ายักษ์คาคาร์สที่ตื่นแล้วก็เข้ามาขวาง มันกัด

มือเบเรนขาด แต่มีอนันเบเรนถือมณีซิลมาริลอยู่ มันเลยกลืนมณีเข้าไปด้วย พอมณีวิเศษจาก สวรรค์โดนถูกอวัยวะภายในของหมาป่าชั่วร้าย ก็ทำให้ท้องของคาร์คาร์สเจ็บแสบมาก มันวิ่ง โหยหวนหนีไป ทิ้งให้เบเรนและทินูวิลเอลกลับโดริธมือเปล่า ส่วนคาร์คาร์สก็อาละวาด ทำผู้คน ต้องอพยพหนีมันกันทั่ว เมื่อมาถึง กษัตริย์ก็เหย้าหยันเบเรนที่กลับมามือเปล่า แต่เมื่อได้รู้ความจริง ทั้งหมด รู้ความกล้าหาญของทั้งคู่ ก็เลยทำให้กษัตริย์ละอายใจ จนกษัตริย์ตัดสินใจออกไปล่าคาคาร์สพร้อมกับเบเรนและฮูอัน ทั้งสามสังหารคาคาร์สได้สำเร็จ แต่เบเรนบาดเจ็บสาหัส เขาถูกหาม กลับมา และเสียชีวิตจากโลกมิดเดิ้ลเอิร์ธไปในอ้อมแขนของทินูวิลเอล ทินูวิลเอลโศกเศร้ามากและจึง ตามเบเรนไปสู่โลกแห่งความตาย และอ้อนวอนร้องเพลงอันสุดสะเทือนใจต่อหน้าพระพักต์ของ เทพมานดอส เทพผู้เก็บเกี่ยวดวงวิญญาณ จนทรงเห็นใจ และให้โอกาสทินูวิลเอลเลือกทางเลือก สองข้อ คือข้อแรก เหล่าเทพจะทำให้ลืมเบเรน และพาไปอยู่ด้วยที่นครแห่งเทพตราบจนวันสิ้นโลก หรือ จะส่งเบเรนและทินูวิลเอลกลับไปโลกมิดเดิ้ลเอิร์ธ แต่ทินูวิลเอลจะกลายเป็นมรตัยชน คือจะแก่ เจ็บ และตายเช่นเดียวกับมนุษย์ ทินูวิลเอลเลือกกลับไปอยู่โลกมิดเดิ้ลเอิร์ธกับเบเรน แล้วทั้งคู่จึงได้ กลับมาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

จะเห็นได้ว่าเบเรนและทินูวิลเอลมีความเป็นนิทาน เป็นเทพนิยาย มีตัวละครภายในเรื่อง น้อย มีความเป็นเอกเทศจบในเรื่องได้ แต่มีความเชื่อมโยงไปยังโครงของปกรณัมเรื่องอื่นๆของ โทลคีนมากพอที่จะอ่านต่อได้

บทที่ 4

E-book

4.1 E-book คืออะไร

ปกติแล้วหนังสือที่มีอยู่โดยทั่วไป จะมีลักษณะเป็นเอกสารที่รวบรวมข้อมูล ประเภทตัวอักษร และรูปภาพ และจัดเล่มรวมเข้าด้วยกันลงในกระดาษและ แต่ด้วยความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย และความเปลี่ยนแปลงด้านอิเล็กทรอนิกส์ ที่มีการพัฒนาต่อเนื่องอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มีการคิดค้นวิธีการใหม่โดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วย จึงได้นำหนังสือดังกล่าวเหล่านั้นมาทำคัดลอก (scan) โดย ที่หนังสือก็ยังคงสภาพเดิมแต่จะได้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นแฟ้มภาพขึ้น มาใหม่ วิธีการต่อจากนั้นก็คือนำแฟ้มภาพตัวหนังสือมาผ่านกระบวนการแปลงภาพเป็นตัว หนังสือ (text) ด้วยการทำ OCR (Optical Character Recognition) คือการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อแปลงภาพตัวหนังสือให้เป็นตัวหนังสือที่สามารถแก้ไขเพิ่มเติมได้

การถ่ายทอดข้อมูลในระยะต่อมา จะถ่ายทอดผ่านทางแบ่นพิมพ์ และประมวลผลออกมาเป็นตัวหนังสือและข้อความด้วยคอมพิวเตอร์ ดังนั้นหน้ากระดาษก็เปลี่ยนรูปแบบไปเป็นแฟ้มข้อมูล (files) แทน ทั้งยังมีความสะดวกต่อการเผยแพร่และจัดพิมพ์เป็นเอกสาร (documents printing)

รูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ยุคแรกๆ มีลักษณะเป็นเอกสารประเภท .doc, .txt, .rtf, และ .pdf ไฟล์ ต่อมาเมื่อมีการพัฒนาภาษา HTML (Hypertext Markup Language) ข้อมูลต่างๆ ก็จะถูกออกแบบและตกแต่งในรูปของเว็บไซต์ โดยในแต่ละหน้าของเว็บไซต์เราเรียกว่า “web page” โดยสามารถเปิดดูเอกสารเหล่านั้นได้ด้วยเว็บเบราว์เซอร์ (web browser) ซึ่งเป็นโปรแกรมประยุกต์ที่สามารถแสดงผลข้อความ ภาพ และการปฏิสัมพันธ์ผ่านระบบเครือข่าย อินเทอร์เน็ต

เมื่ออินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมมากขึ้น บริษัทไมโครซอฟต์ (Microsoft) ได้ผลิตเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ขึ้นมาเพื่อคอยแนะนำในรูปแบบ HTML Help ขึ้นมา มีรูปแบบของไฟล์ เป็น .CHM โดยมีตัวอ่านคือ Microsoft Reader (.LIT)

หลังจากนั้นต่อมามีบริษัทผู้ผลิตโปรแกรมคอมพิวเตอร์จำนวนมาก ได้พัฒนาโปรแกรมจนกระทั่งสามารถผลิตเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ออกมาเป็นลักษณะ เหมือนกับหนังสือทั่วไปได้ เช่น สามารถแทรกข้อความ แทรกภาพ จัดหน้าหนังสือได้ตามความต้องการของผู้ผลิต และที่พิเศษกว่านั้นคือ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ สามารถสร้างจุดเชื่อมโยงเอกสาร (Hyper-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Text) ไป ยังเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ทั้งภายในและภายนอกได้ อีกทั้งยังสามารถแทรกเสียง ภาพเคลื่อนไหวต่างๆ ลงไปในหนังสือได้ ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ไม่สามารถทำได้ในหนังสือทั่วไป

4.2 ทำไมจึงเป็น E-book

จุดประสงค์ของอีบุ๊กนี้คือแนะนำคนรุ่นใหม่ให้เข้าสู่โลกที่โพลีมีเดียได้สร้างไว้ เราปฏิเสธไม่ได้ว่าเทคโนโลยีคือสิ่งที่เข้าถึงพวกเขาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของเราได้ดีที่สุด วัยเรียน และวัยทำงานเป็นวัยที่เต็มไปด้วยพลังงาน แต่พวกเขานั้นยุ่งทั้งวันและมีอะไรทำตลอดเวลา ดังนั้นอาจจะยากหากพวกเขาต้องแบกหนังสือไปมาตลอดเวลาให้ไม่สะดวก พวกเขา รักหนังสือ คนรุ่นใหม่ไม่ได้ซีเกียจอ่านหนังสืออย่างที่ผู้ใหญ่หลายๆ คนสังเกต เพียงแต่พวกเขาเลือกอ่านมากขึ้น แทนที่จะอ่านในหนังสือที่เป็นเล่ม พวกเขาเลือกจากหนังสือหลายล้านเล่มที่อยู่ปลายนิ้วมือของพวกเขา เพียงแค่พวกเขาเลื่อนๆ ในอินเทอร์เน็ต พวกเขาก็เข้าถึงข้อมูลของหนังสือแทบทุกเล่มบนโลกได้

สิ่งที่ผู้คนไม่ว่าจะรุ่นใหม่หรือรุ่นไหนๆ มีร่วมกัน คือการถูกดึงดูดโดยภาพประกอบในอดีตที่ผ่านมาภาพประกอบถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการตกแต่ง อธิบาย และอ้างอิง ความพิเศษของภาพประกอบคือสามารถแสดงสิ่งที่ผู้เขียนไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นภาษาเขียนหรือคำพูดได้ ในอดีต ภาพประกอบเป็นของชนชั้นสูงหรือของศาสนา อย่างเช่นภาพประกอบในโบสถ์ ในหนังสือวิจิตร แต่ในปัจจุบันภาพประกอบกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วไป เพราะทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือทั่วไป บรรจุภัณฑ์ ปกเทป แผ่นพับ แผ่นปลิว ฯลฯ ล้วนต้องใช้ภาพประกอบทั้งสิ้น

ดังนั้น สื่อใดเล่าจะเล่าเรื่องราวที่จะดึงดูดคนรุ่นใหม่ และนักอ่าน รวมถึงคนทั่วไป ให้เข้าหาเนื้อหาของหนังสือได้เท่ากับอีบุ๊กที่มีภาพประกอบด้วย

บทที่ 5

แรงบันดาลใจด้านอาร์ต

ข้าพเจ้าอยากจะได้ใส่ความถนัดและสไตล์ของตนเองเข้าไปในงานอันแสนสำคัญชิ้นนี้ของข้าพเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกันข้าพเจ้าก็อยากได้สไตล์งานที่เหมาะสมกับเรื่องราวเข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วยรากฐานของผลงานของโทลคีนนั้นมาจากเทพนิยายและปกรณัมจากยุโรป ดังนั้นจึงเหมาะสมดีแล้วหากข้าพเจ้าจะใช้ศิลปะที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นเข้ามาผสมในภาพวาดที่จะอยู่ในธีสิสชิ้นนี้

5.1 แรงบันดาลใจของเลย์เอาท์

ภาพที่ 5.1. หนังสืออักษรวิจิตร 1

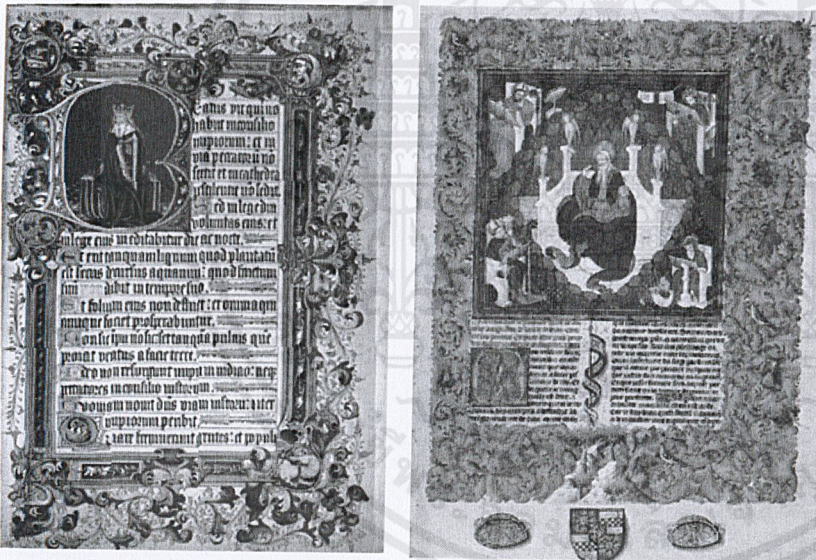

ภาพที่ 5.2. หนังสืออักษรวิจิตร 2

เริ่มด้วย เลย์เอาท์ ข้าพเจ้าได้แบบมาจาก Manuscript (Illuminated manuscript) หรือหนังสือตัวเขียนสีวิจิตร คือหนังสือหรือเอกสาร ที่ตัวหนังสือและหน้ากระดาษนั้นจะตกแต่งเพิ่มเติมด้วยสีเส้นและภาพวาดต่างๆ เช่นตัวหนังสือตัวแรกที่ขยายใหญ่ขึ้นและเล่นลายอย่างวิจิตร หรือเขียนขอบคั่น หรือทำเป็นจุดจิตรกรรม บ้างก็เป็นหนังสือเล่น บ้างก็เป็นม้วนเอกสารหรือเป็นแผ่นเดี่ยวใหญ่ๆ ทำจากวัสดุหลายหลายตั้งแต่กระดาษจนถึงหนังสัตว์ หนังสือตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เขียนสื่่วจิตรมีมาตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 5 ถึงที่ 7 ส่วนใหญ่ทำในไอร์แลนด์, อิตาลี และประเทศอื่นๆ บนผืนแผ่นดินใหญ่ยุโรป ความสำคัญของเอกสารตัวเขียนสื่่วจิตรมิใช่เพียงคุณค่าทางวรรณกรรมแต่ยังมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ด้วย เพราะจากบันทึกที่เขียนลงในหนังสือเหล่านั้นทำให้เราได้รับรู้ถึงสภาพชีวิตของผู้คนในสมัยนั้น และภาพประกอบที่เขียนขึ้นมาด้วยก็ทำให้เราเห็นภาพชัดเจนขึ้น งานเขียนของโทลคินเอง ก็มีความเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ โทลคินกล่าวว่าให้อ่านงานของเขา เสมือนว่าเขาไม่ได้แต่งมันขึ้นมาจากจินตนาการ แต่แปลมันออกมาจากตำนานที่เกิดขึ้นจริง เสมือนว่ามีอีกโลกหนึ่งอยู่ข้างบนนั้น และโลกนั้นก็มิประวัติศาสตร์ที่เต็มไปด้วยเวทย์มนต์ นิทานเหล่านี้แค่ถูกกลั่นออกมาจากจิตสำนึกของคนจากโลกนั้น และถูกนำมาเรียบเรียงโดยตัวเขา ในแง่นั้นเองที่งานเขียนของโทลคินสมควรอยู่ใน Manuscript เพราะมันก็เป็นบันทึกประวัติศาสตร์เช่นกัน อีกทั้งความงดงามและเต็มไปด้วยมนตราของ Illustrated Manuscript ก็เป็นสื่อที่เหมาะสมจะ “แปล” เวทย์มนต์ทางงานเขียน ให้เป็นเวทย์มนต์ทางภาพวาด

ภาพที่ 5.3. หนังสืออักษรวิจิตร 3

ภาพที่ 5.4 หนังสืออักษรวิจิตร 4

เลย์เอาต์ของ Illustrated Manuscript นั้น ถูกจัดเป็นส่วนๆ อย่างเห็นได้ชัด คือมีกรอบสำหรับวาดรูปประกอบลงในนั้น และมีกรอบสำหรับลงเนื้อหา โดยทั้งสองส่วนถูกจัดให้มีสัดส่วนพอเหมาะพอดีกัน ภาพประกอบจะไม่เข้าไปอยู่ในเนื้อหา นอกจากจะเป็นภาพประกอบเล็กๆ หรือเป็นตัวอักษรวิจิตร (Illustrated Initial)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนเลย์เอ้าท์ที่ข้าพเจ้าใช้ในงานนั้น ข้าพเจ้าตัดทิ้งซึ่งกรอบที่แยกภาพประกอบกับ เนื้อหาออกจากกัน เพื่อที่จะนำทั้งสองอย่างมารวมกัน เพื่อลดความทื่อและความเป็นทางการของ ม้วนออก

ภาพที่ 5.5. ตัวอย่างเลย์เอ้าท์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 แรงบันดาลใจของภาพประกอบ

ภาพที่ 5.6. ตัวอย่างภาพประกอบ 1

ภาพที่ 5.7. ตัวอย่างภาพประกอบ 2

สำหรับสไตล์ของภาพประกอบเอง โดยเบสิกแล้วได้แรงบันดาลใจมาจากศิลปะ Iconography ซึ่งเป็นจินตภาพที่สื่อออกมาในเชิงสัญลักษณ์ บอกเล่าเรื่องราวซึ่งส่วนมากก็เป็นเชิงศาสนา ความหมายของภาพอยู่ในทั้งตัวภาพเองและการแสดงออกผ่านระบบ สัตว์สวน สี่ คอมโพส และสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ตัวศิลปินวาดลงไป สไตล์ภาพ flat หรือเรียบระนาบ ไม่หือหวา

ภาพที่ 5.8. ตัวอย่าง iconography 1 ภาพที่ 5.9. ตัวอย่าง iconography 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.10. ตัวอย่าง iconography 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ขั้นตอนการทำงาน

6.1 ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การเริ่มต้น

ตอนที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะทำอีบุ๊กเกี่ยวกับเรื่องราวของโทลคีน ก็คิดอยู่หนักและนานว่าจะทำเป็นแบบไหน เกี่ยวกับอะไร ใช้เทคนิคอะไร เท่าที่รู้จักแค่ ต้องไม่ใช่ The Hobbit หรือ The Lord of the Rings เพราะความคาดหวังที่เกิดจากผลงานที่มีการเอามาทำภาพประกอบเยอะแล้วอย่างสองเรื่องนี้ ดูจะมากเกินไปสำหรับข้าพเจ้า แม้ข้าพเจ้าจะค่อนข้างมั่นใจว่ายังไม่เคยมีใครทำภาพประกอบอีบุ๊กเคลื่อนไหวให้ The Lord of the Rings มาก่อน (อาจจะด้วยความหนาของหนังสือ ส่วน The Hobbit นั้น ข้าพเจ้าก็ค่อนข้างมั่นใจว่ายังไม่เคยมีใครทำ เพียงแต่มั่นใจน้อยกว่านั้น) แต่หนังสือเรื่องนี้ก็มีความรู้จักมากมายอยู่แล้ว ข้าพเจ้าอยากทำเรื่องที่มีคนพูดถึงน้อยกว่า และควรคู่ที่จะได้รับการยอมรับและรู้จักมากกว่านี้แทน รวมถึงอยากจะเลือกมาเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจพอ และมีคุณสมบัติจะเป็นการแนะนำผู้อ่านให้เข้าสู่โลกของโทลคีน

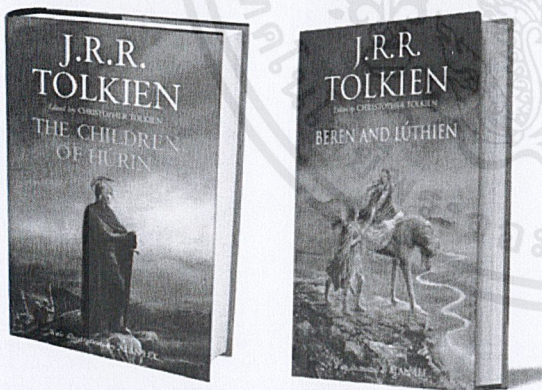
ในตอนแรก มีความคิดที่จะทำคอนเซ็ปต์อาร์ตสมมติเกม The Silmarillion Online ในตอนนั้นข้าพเจ้าเพิ่งจบการฝึกงานของข้าพเจ้าในตำแหน่ง 2D concept artist มา และตื่นตื่นที่จะเอาความรู้ที่ได้มาใช้ แต่สุดท้ายเหล่าอาจารย์ก็ให้ข้าพเจ้าก็ทิ้งไอเดียนี้ไป เนื่องจากมันมีแค่คอนเซ็ปต์ และไม่สามารถนำมาใช้งานจริงได้อย่างไร ซึ่งนี่ก็ย้อนดูในตอนนี ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่ไม่ได้เลือกทำหัวข้อนี้ ยังมีโอกาสทำ concept art อีกมากสำหรับข้าพเจ้า

ต่อมาคือ E-book นี้แหละ ในจำนวนผลงานชิ้นเอกของโทลคีนเกี่ยวกับมิดเดิ้ลเอิร์ธที่ได้รับการเรียบเรียงโดยคริสโตเฟอร์ บุตรชายของเขา เนื้อหาที่พอนำมาทำได้ ไม่ยาวจนเกินไป และไม่ Abstract จนเกินไป ก็มี Beren and Luthien นี้เองที่เป็นตัวเลือกที่ไม่ใช่แค่ “เหมาะสมพอ” แต่ยังสมบูรณ์แบบและดีเลิศที่สุดที่จะนำมาทำ

นั่นก็เพราะเนื้อหาเรื่องอื่นๆ อย่างเรื่อง Quenta Silmarillion นั้น ออกจะยาวเกินไป มีตัวละครโผล่มามากเกินไป และบางทีก็โผล่มาแค่นิดเดียวแล้วก็ถูกสังหาร ในหนึ่งบรรทัดมีเรื่องราวมากเกินไปและรายละเอียดน้อยเกินไป มันถูกเล่าในแบบที่ไม่ใช่วรรณกรรมหรือเรื่องแต่ง แต่ถูกเล่าราวกับเป็นบันทึกสงคราม หรือราวกับเป็นเรื่องเล่าของทหารแก่ๆที่เคยได้ร่วมในสงครามนั้น ที่มานั่งเล่าให้เด็กๆฟัง ซึ่งในความเป็นจริง นั่นก็คือความตั้งใจของโทลคีนเอง เขาต้องการเขียนเรื่องให้เหมือนกับว่าเขาไม่ได้สร้างเรื่องขึ้นมา แต่เขาแค่รวบรวมบันทึกโบราณมาแปล แล้วเล่าให้เราฟังเท่านั้น เรื่อง Valaquenta นั้น เล่าถึงการกำเนิดโลกอาร์ดา ฟิงดูก็เหมาะจะเป็นการ introduce ผู้อ่านให้เข้าสู่โลกของโทลคีนได้อยู่ เพราะนี่คือการเล่าตั้งแต่จุดกำเนิดเช่นไร แต่ตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อเรื่องนั้นมีความ abstract มาก เหล่าเทพนั้นไร้รูปร่าง และเหตุการณ์ตอนแรกๆ ก็ดำเนินเรื่องในห้วงจิตของเทพผู้สร้าง ส่วนผลงาน 2 ใน 3 ผลงานเอกของโทลคีนอย่าง The Fall of Gondolin และ The Children of Hurin นั้น ; The Fall of Gondolin ส่วนมากคือเรื่องในวังข้างความขัดแย้งในบรรดาพี่น้องบ้าง มีฉากหลักๆแค่ฉากเดียวนั้นคือภายในอาณาจักรกอนโดลิน ความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ และสุดท้ายก็คือการทรยศจนไปจบอย่างกระแทกหันด้วยการโจมตีเมืองเพียงครั้งเดียว และเมืองก็ล่มสลาย เนื้อเรื่องนั้นมีความจักรๆ วงศ์ๆ มีเล่าประวัติศาสตร์และอธิบายสาเหตุการทะเลาะเบาะ เป็นหนังสือที่น่าอัศจรรย์และแสนวิเศษเช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆของโทลคีน แต่น่าเสียดายที่เป็นเรื่องที่ไม่มีความสมบูรณ์จะเป็นเรื่องอ่านง่ายสบายๆ ที่ทำให้คนอยากจะอ่านเรื่องของโทลคีนเรื่องอื่นๆต่อเลย ส่วน The Children of Hurin มีส่วนผสมของการเล่าเรื่องที่ตีเน้นที่เรื่องราว ไม่ใช่ที่เซตตั้งของโลกเหมือนอย่าง Quenta Silmarillion มีเนื้อหาย้อนความย้อนประวัติศาสตร์ในจำนวนพอดีพอเหมาะ มีความน่าติดตาม ตื่นเต้น แต่เนื้อหาของเรื่องนั้นหดหู่มากเสียเหลือเกิน ข้าพเจ้าไม่มีอคติกับเรื่องราวประเภทโศกอนาถกรรม ทั้งยังคิดว่าโศกอนาถกรรมที่เกิดกับบุตรแห่งฮูรินนั้นถูกเขียนได้อย่างงดงามและชวนให้จับหัวใจ แต่ The Children of Hurin นั้น แสดงด้านมืดของงานเขียนของโทลคีน ซึ่งปกตินั้นจะพูดถึงความหวัง ความรัก และความศรัทธา ดังนั้นจึงยังไม่เหมาะที่จะให้ผู้อ่านเริ่มเข้าถึงโลกของโทลคีนด้วยงานเขียนชิ้นนี้ (อย่างไรก็ตาม หากมองจาก Beren and Luthien และ Quenta Silmarillion แล้ว เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องโปรดของข้าพเจ้า คงจะดีถ้าในอนาคต ข้าพเจ้าได้ย้อนกลับมาทำภาพประกอบให้เรื่องนี้บ้างในยามว่างซึ่งยังบอกล่วงหน้าไม่ได้ว่าจะวางชิ้นนี้อีกทีเมื่อไหร่)

ภาพที่ 6.1. หนังสือบุตรแห่งฮูริน

ภาพที่ 6.2. หนังสือเบเรนและลูธิเอิน

ดังนั้น งานเขียนเรื่อง Beren and Luthien ที่เป็น “ตัวเลือกที่ไม่ใช่แค่ ‘เหมาะสมพอ’ แต่ยังสมบูรณ์แบบและดีเลิศที่สุดที่จะนำมาทำ” ตามคำอธิบายก่อนหน้านี้ของข้าพเจ้า ก็ได้รับเลือกโดยตัวข้าพเจ้าเอง (ด้วยความปิติยินดีของข้าพเจ้า เพราะอย่างที่ข้าพเจ้าบอก ข้าพเจ้าชื่นชอบเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2 ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การวิเคราะห์

นอกจากความสำคัญและความพิเศษด้านที่มาของตำนานชั้นเอกเรื่องนี้ ตามที่ข้าพเจ้าอธิบายไปแล้วในบทที่ 1 อีกสาเหตุที่ข้าพเจ้าได้เลือกเรื่องนี้มาเป็นหัวข้อธีสิสของข้าพเจ้า (นอกเหนือจากความชอบส่วนตัว ซึ่งสำหรับข้าพเจ้า สาเหตุนั้นก็สำคัญมากพอแล้ว) คือธรรมชาติอันพิเศษกว่างานเขียนชิ้นอื่นๆของโทลคีน

Beren and Luthien เป็นส่วนของปกรณัมที่ถูกเขียนเป็นเรื่องแรกๆ มันจึงมีความเป็น fairytale อยู่ในเวอร์ชันแรกของมัน มีความเป็นไปไม่ได้ที่ออกจะพิลึกพิลั่น ตัวร้ายทำอะไรแปลกๆ มีความเป็นนิทานและเทพนิยายมากกว่าจะเป็นตำนานหรือมหากาพย์ มีความกล้าหาญของพระเอกและนางเอก ความมหัศจรรย์ และความรัก (ซึ่งได้รับการวาดแต่งให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทรงพลังที่สุด) เรื่องราวมีความเป็นเอกเทศในตัวของมันเอง แต่ก็ยังมีจุดเชื่อมต่อไปยังพื้นฐานของตำนานอื่นๆ ในนิยายด้วย

ในประวัติศาสตร์ของมิดเดิลเอิร์ธนั้น ไม่ค่อยจะมีการพัฒนาเนื้อเรื่องแบบหวิอหวา หรือผ่องผางเท่าไรนัก จะเป็นการเปลี่ยนแปลงเขียนเติมทีละนิดๆ อย่างช้าๆ การเติบโตของโลกที่โทลคีนสร้างนั้นเลียนแบบการเติบโตของตำนานพื้นบ้านที่เล่าแบบปากต่อปาก นั่นคือเป็นผลลัพธ์จากจิตใจของคนมากมายรุ่นแล้วรุ่นเล่า แน่ใจว่า Beren and Luthien ก็ได้ถูกปรับแต่งแก้ไขตลอดช่วงชีวิตของโทลคีนเช่นเดียวกับผลงานอื่นๆของเขา ก่อนที่จะแต่งเติมแก้ไขจนเป็นเวอร์ชันที่ถูกนำมาเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือตำนานแห่งซิลมาริล ข้อมูลที่ข้าพเจ้ามี คือเนื้อเรื่องฉบับเวอร์ชันแรก ที่จบในตัวมันเอง และ additions หรือส่วนเพิ่มเติมที่ถูกเขียนเพิ่มเข้ามาตลอดหลายปี ข้าพเจ้ามีตัวเลือก ที่จะนำเวอร์ชันไหนมาทำ ในตอนแรกข้าพเจ้าคิดจะแสดงเรื่องราวเวอร์ชันแรก โดยแยกมันออกมาก่อน และค่อยทำฉากต่างๆที่ถูกปรับเสริมเติมแต่งเข้ามาทีหลัง แต่ด้วยคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้ข้าพเจ้าเลือกเพียงเวอร์ชันเดียว เพื่อจะได้โฟกัสกับตรงนั้น ข้าพเจ้าจึงรับคำแนะนำนั้นมาทำตาม และเวอร์ชันแรกสุดนั่นเองที่ข้าพเจ้าเลือก ด้วยสาเหตุที่ข้าพเจ้าอธิบายเมื่อสองย่อหน้าก่อน สีสันความเป็นเทพนิยายของเวอร์ชันนี้เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดที่จะพาผู้อ่านให้เห็นความสนุกของการอ่านโทลคีน

ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้ชื่อเรื่องว่า เบเรนและทินูวิเอล แทน เบเรนและลูธิเอน เนื่องจากชื่อของนางเอกก็เป็นหนึ่งในส่วนที่ถูกเปลี่ยน ในเวอร์ชันแรก โทลคีนใช้ชื่อ ทินูวิเอล อันแปลว่านกไนติงเกล หรือ ธิตาแห่งยามสนธยา และถูกเปลี่ยนเป็น ลูธิเอน หรือธิตาแห่งมวลบุปผา ในฉบับสุดท้ายหรือฉบับสมบูรณ์แบบที่ถูกนำไปใส่ในตำนานแห่งซิลมาริล แต่ยังใช้ชื่อเต็มๆว่า ลูธิเอน ทินูวิเอล อยู่ในตอนนั้นโทลคีนยังไม่มีความคิดเรื่องตัวละครที่ชื่อเซารอน ดังนั้นแทนที่จะเผชิญหน้ากับเซารอน ทั้งคู่ได้เจอกับเวอร์ชันของสมุนจอมมารที่เป็นแมวยักษ์ เทวิลโด แทน ในเวอร์ชันนี้จอมสุนัขฮันพูตได้ ต่างจากในฉบับสมบูรณ์แบบ ที่ฮันพูตไม่ได้ เนื่องจากถูกสาปให้พูดได้เพียงสามครั้งก่อนตาย ในฉบับแรกเบเรนเป็นเอลฟ์แต่ทินูวิเอลเป็นเพย์หรือแพรี ชื่อของตัวละครเองก็

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปลี่ยนเช่นกัน เช่นทินเวลินต์ตอนหลังคืออิงโกล เกวนเดลิงตอนหลังคือเมลิอัน และอาร์ทานอร์ ตอนหลังคือโดริธ

เมื่อมีทั้งชื่อและเหตุการณ์ รวมถึงพื้นฐานเรื่องราวที่ต่างจากฉบับสมบูรณ์แบบแล้ว ข้าพเจ้ามีความท้าทายต้องให้แก่ นั่นคือ จะทำอย่างไรให้คงความเป็นเอกเทศของเรื่องเอาไว้ แต่ให้เหตุการณ์ในเรื่องและชื่อของตัวละครยังคงมีเหตุผล เข้าท่าเข้าทาง และไม่สับสนเมื่อไปอ่านเรื่องอื่นๆ ต่อ

ข้าพเจ้าจึงยังคงชื่อทินูวิเอลไว้ เพราะในฉบับสมบูรณ์แบบยังคงมีการใช้ชื่อทินูวิเอลอยู่ และแม้ใน The Lord of the Rings ก็ยังมีชื่อทินูวิเอลในบริบทที่ว่าเป็นอีกชื่อหนึ่งของลูธิเอน ส่วนเบเรนนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงชื่อเลย แต่ในฉบับแรกนั้น เขาเป็นเอลฟ์และทินูวิเอลเป็นแพรี ซึ่งตรงนี้ได้เปลี่ยนให้เหมือนกันฉบับต่อๆมาคือเป็นมนุษย์กับเอลฟ์แทน เพราะตอนที่โทลคีนเขียนให้เป็นเอลฟ์กับแพรี โครงการณ์ที่ท่านร่างไว้ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างดีนี่เอง สำหรับเกวนเดลิงและทินเวลินท์ ข้าพเจ้าขอเก็บคงชื่อนี้ไว้อยู่ เนื่องจากเป็น minor character ที่ไม่ใช่ตัวละครหลัก

Beren and Luthien ด้วยตัวของมันเอง ก็เป็นงานเขียนที่มีความใหญ่ในด้านของสเกล มีความซับซ้อนในแบบของมันอยู่ ข้าพเจ้าพยายามกลั่นเนื้อหาที่สำคัญมาใส่ โดยยกมาจากสำนวนการแปลของ ธอตา จงนิรามัยสถิต

แต่บทบรรยายเนื้อเรื่องของเบเรนนและลูธิเอนเอง มันก็ค่อยๆ “มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและพัฒนาความเกี่ยวพันใหม่ๆ ขึ้นตลอดเวลาขณะที่มันฝังตัวลึกกลงไปในประวัติศาสตร์ที่กว้างใหญ่” ตามที่คริสโตเฟอร์ โทลคีนผู้เป็นบุตรได้กล่าวเอาไว้ ดังนั้นการที่ข้าพเจ้าต้องตัดสินใจว่าจะรวมสิ่งใดเข้าด้วยกัน จะเปลี่ยนสิ่งใดออก หรือจะคงสิ่งใดไว้ นั่นก็เป็นการตัดสินใจส่วนตัวของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มียึดไม่มีถูก เพียงแต่จะมีคนเห็นด้วยหรือไม่เท่านั้นเอง อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วข้าพเจ้าก็ทำดีที่สุดแล้ว และหวังว่าผู้อ่านซึ่งอาจจะเป็นแฟนตัวยงของโทลคีน จะให้อภัยข้าพเจ้าหากเขาคนนั้นไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจนี้

6.3 ขั้นตอนการทำงาน – ไอเดีย; การสรุป

สุดท้ายนี้คือเนื้อหาที่ได้มา ;

เริ่มด้วยเรื่องราวที่เบเรนนเจอทินูวิเอลระบำในป่าโดริธ เขาแสดงตัวจนสองพี่น้องทินูวิเอลและดาयरอนเห็นจนทั้งคู่วิ่งหนีไปด้วยความตกใจ เขาเร่ร่อนจนได้เจอทินูวิเอลระบำคนเดียวอีกครั้ง และติดตามนางไปจนถึงพระราชวังของทินเวลินต์ กษัตริย์แห่งโดริธและบิดาของทินูวิเอล เบเรนนขอทินูวิเอลแต่งงานต่อหน้าทหารยาม ประชาชน และขุนนางในท้องท้องพระโรง และต่อหน้าพระพักต์ของกษัตริย์ทินเวลินท์ กษัตริย์ทินเวลินท์จึงมอบภารกิจอันเป็นไปไม่ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เบเรน นั่นคือไปชิงมณีซิลมาริลมาจากจอมมารเมลโค เบเรนเดินจึงออกเดินทางไปทำภารกิจ ถูกจับตัว แล้วถูกนำไปใช้งานหนักในห้องครัว ให้จับหนูในคฤหาสน์ของเทวิลโด ส่วนทีนูวิเอลก็โดนบิดาขังเอาไว้ในบ้านหลังเล็กบนต้นไม้ แต่นางก็หนีออกมาได้ด้วยอำนาจเวทย์มนต์ของนาง นางไปช่วยเบเรน โดยมีสุนัขฮูอันเดินทางไปด้วย ทั้งสองกำرابเทวิลโดและช่วยเบเรนได้สำเร็จ แล้วทั้งสองจึงไปชิงซิลมาริลด้วยกัน เบเรนปลอมตัวเป็นแมว คอยอารักขาทีนูวิเอลไปยืนต่อหน้าบัลลังก์ของเมลโค ทีนูวิเอลได้ระบอบต่อหน้าเมลโคและร้ายมนต์ให้เขาหลับ ทั้งคู่แะซิลมาริลออกมา แต่ในระหว่างที่กำลังหลบหนีออกจากตรูของเมลโค หม่าปัยักษ์คาคาร์สก็เข้ามาขวาง มั่นกัดมือเบเรนขาด และกลืนมณีเข้าไปด้วย เบเรนและทีนูวิเอลกลับโตริธมือเปล่า แต่ความกล้าหาญของทั้งคู่ทำให้กษัตริย์ละอายใจ จนกษัตริย์ตัดสินใจออกไปล่าคาคาร์สพร้อมกับเบเรนและฮูอัน ทั้งสามสังหารคาคาร์สได้สำเร็จ แต่เบเรนบาดเจ็บสาหัส และจากโลกมืดเต็ลเอิร์ธไปในอ้อมแขนของทีนูวิเอล ทีนูวิเอลโศกเศร้ามากและจึงตามเบเรนไปสู่โลกแห่งความตาย และอ่อนวอนร้องเพลงอันสุดสะเทือนใจต่อหน้าพระพักต์ของเทพมานดอสจนทรงเห็นใจ และให้โอกาสทั้งคู่กลับไปอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม แต่ทีนูวิเอลจะไม่ได้เป็นอมตะ ทั้งคู่อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

นี่คือฉบับแรก (ซึ่งเนื้อหาส่วนนี้เราได้นำมาทำ) แต่ในเนื้อหาที่คิดจะทำตอนแรกพอจบตรงนี้แล้ว จะเริ่มเล่าส่วนเดิมแต่งที่ถูกรับเพิ่มเข้ามาโดยโทลคีนตลอดช่วงหลายปีต่อมาจนกระทั่งมันกลายเป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งถูกยกเลิกไปในช่วงเดือนมกราคม พศ 2561 และใช้แค่เวอร์ชันเดิม

อันนี้พอจะเล่าถึงธู ซึ่งเป็นตัวละครที่มาแทนที่เทวิลโดในฉบับถัดมา ในเรื่องนี้ เบเรนได้ไปขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์เอลฟ์อีกคนหนึ่ง ซึ่งบิดาของเบเรนเคยช่วยชีวิตกษัตริย์องค์นี้และทรงติดหนี้ชีวิตเบเรนไว้ ซึ่งพาทหารมาด้วยอีกสิบคนแต่ทั้งหมดถูกจับตัวได้และนำตัวไปขังในตรูของธู ธูส่งหมาป่ามาคืบละตัวเพื่อสังหารสมาชิกคณะของเบเรนทีละคน จนกว่าจะมีคนยอมเปิดปาก แต่ไม่มีใครยอมทรยศกัน เมื่อถึงคืนที่เบเรนกำลังจะโดนกิน กษัตริย์เอลฟ์ก็ตื่นหลุดจากพันธนาการ กระโจนกัดหมาป่าจนตายด้วยเขี้ยวเล็บของพระองค์เอง และตอบแทนบุญคุณเบเรนสำเร็จ ทันทีทีนูวิเอลมาช่วยพอดี ตาอมาก็จะเล่าถึงอีกฉบับ ที่ธูถูกแทนที่ด้วยเซารอนในร่างหมาป่าแทน ว่าในฉบับนี้ ทีนูวิเอลมาทำทนายเซารอน เซารอนไม่ออกมาแต่ส่งหมาป่ามากัดทีนูวิเอลแทน หม่าป่าแต่ละตัว ไม่ว่าจะส่งมากี่ตัว โดนฮูอันสังหารหมด จนตัวสุดท้ายที่รอดไปได้ วิ่งกลับมาบอกเซารอนว่าฮูอันอยู่ข้างนอกนั้น เซารอนในร่างหมาป่าจึงออกมาแทน และสู้กับทีนูวิเอลและฮูอัน โดยทีนูวิเอลใช้อำนาจมนตราและเสียงเพลงเข้าสู่ ส่วนฮูอันก็มีเขี้ยวเล็บ จนกำราบเซารอนได้ เซารอนจึงยกกุญแจคุกให้ดินให้ และแปลงร่างเป็นคางคาวบินหนีไป เนื้อหาส่วนต่อมาก็คือว่าด้วยฮูอัน ก็ได้อธิบายถึงต้นกำเนิดของฮูอันในฉบับสมบูรณ์แบบ ว่าทำไมเขาถึงทรงพลัง เล่าถึงวัยเยาว์ของเขาในแดนสวรรค์วาลินอร์ และคำสาปหรือคำพยากรณ์ที่เกิดจากการที่เขาละทิ้งแดนสวรรค์ตามเจ้านายของเขา มา ทำให้เขา “พูดได้แค่สามครั้ง ก่อนจะเสียชีวิตลง โดยก่อนหน้านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะได้เข้าพาดพิงกับหมาป่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก” และเล่าถึงการที่เขาเสียชีวิตจากการเขาพาดกับคาร์คาร์ธ (ชื่อในฉบับสมบูรณ์ของคาร์คาร์ธ) จากนั้นก็จบด้วยตอนจบที่เหมือนกันหมดในทุกเวอร์ชัน นั่นก็คือเบเรนถูกสังหาร และทีนุวิเอลก็หัวใจสลายตามติดเขาไปยังโลกหลังความตาย ก่อนที่นางจะอ่อนวอนต่อหน้าเทพมานดอสจนได้รับทางเลือกสองทาง คือด้วยเห็นแก่ความทุกข์เหล่าเทพจะเยียวยาความเจ็บปวดของทีนุวิเอล แล้วนางจะไปอาศัยพักพิงในคฤหาสน์เทพ หรือทีนุวิเอลจะสามารถกลับไปอยู่กับเบเรนในโลกแห่งการมีชีวิตได้ แต่ครั้งนี้นางจะไม่เป็นอมตะอีก และซักวันนางและเบเรนก็ต้องตายอยู่ดี และจากโลกนี้ไปยังแดนลับที่มนุษย์จะไปหลังความตาย ทีนุวิเอลเลือกที่จะอยู่กับคนที่นางรัก และเรื่องราวก็จบอย่างมีความสุข

6.4 ขั้นตอนการทำงาน – การวางแผนหน้า

ในตอนเช้าพเจ้าได้สิ่งที่จะทำแล้ว ข้าพเจ้าจึงเริ่มพิมพ์เนื้อหาที่ต้องใช้ลงไป หากเป็นเมื่อก่อน เขาคงกางหนังสือแล้วพิมพ์ตาม ข้าพเจ้าโชคดีที่ในปี คศ. 2019 นี้ มีนวัตกรรมอำนวยความสะดวกสบายมากมาย ลดขั้นตอนที่น่าเบื่อหน่ายและชวนเมื่อยโดยไม่จำเป็น ข้าพเจ้าก็แค่สแกนหน้าหนังสือลง แล้วปล่อยให้โปรแกรมอัตโนมัติแปลงภาพเป็นตัวอักษร จากนั้นข้าพเจ้าก็นำมาขีดเกลากอีกทีว่ามีพิมพ์ตกหรือมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากโปรแกรมหรือไม่ (มี และมีเยอะด้วย ทำให้ต่อให้โปรแกรมลดเวลาไปได้ แต่ก็ต้องอาศัยมือของมนุษย์เข้ามาตรวจทานอยู่ดี) ใช้เวลาอยู่สองวันจึงลอกเนื้อหาและตรวจทานได้ทั้งหมด นั่นเป็นช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์หากข้าพเจ้าจำไม่ผิด และตอนนั้นเองที่ย่าของข้าพเจ้าเข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาอาการป่วย ท่านอายุมากแล้ว และก่อนไปโรงพยาบาลท่านก็ได้จัดงานวันเกิดเล็กๆเป็นครั้งสุดท้ายบนเตียงคนป่วยของท่าน ซึ่งเหตุการณ์นี้ทำข้าพเจ้าสะอึกเอาไว้นานทีเดียว ก่อนจะตั้งสติและกลับมาทุ่มเทให้กับงานได้เหมือนเดิม อย่างน้อยตอนนี้ข้าพเจ้าก็มีเนื้อหาครบแล้ว

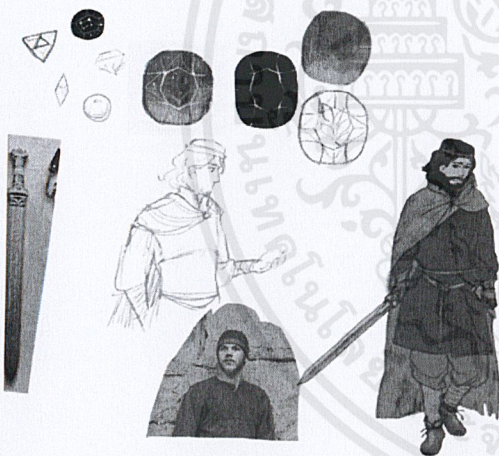
สเก็ทของตัวละครนั้นเป็นสิ่งแรกที่ข้าพเจ้าทำขึ้นมาตั้งแต่ช่วงเดือนธันวาคมของปีก่อนหน้า (นั่นคือปี คศ. 2018)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

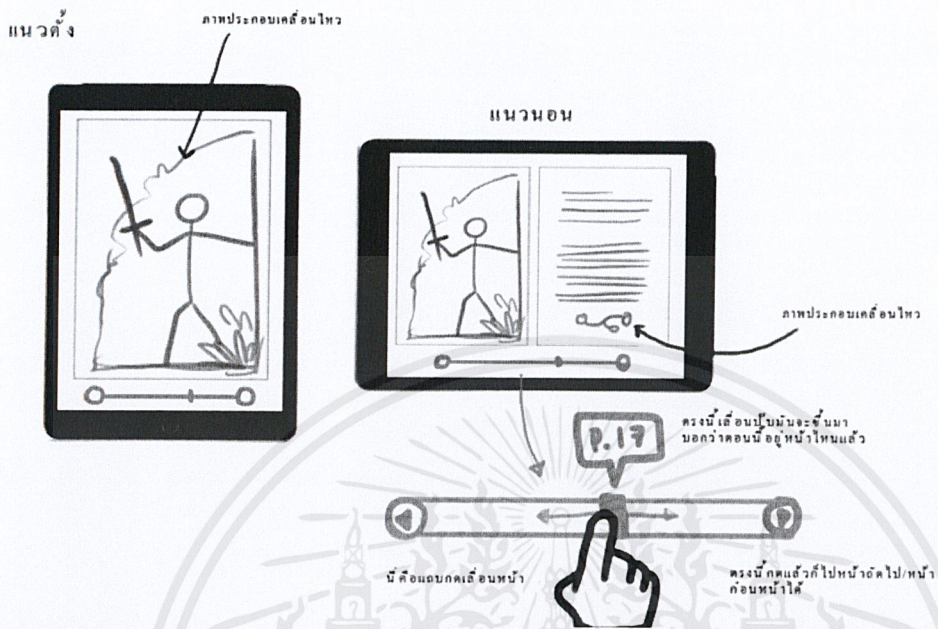
ภาพที่ 6.3. สเก็ชท์ทินูวเอลล

ข้าพเจ้าในตอนนั้นยังไม่แน่นอนกับสไตล์อาร์ตที่จะเอามาทำนัก แต่ก็คิดไปได้ตัวละครไว้ก่อนก็ดี ในท้ายที่สุด จะเอามาวาดเป็นสไตล์ไหน ก็ต้องการดีไซน์ตัวละครอยู่ดี คิดผิดทีเดียวเนื่องจากสไตล์อาร์ตที่ต่างกันก็มีผลกับตัวละคร ตัวละครบางดีไซน์ดูดีเมื่ออยู่ในสไตล์หนึ่ง แต่ดูพิลึกกในอีกสไตล์หนึ่งนั่นก็มี นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับดีไซน์ของทินูวเอลล ซึ่งข้าพเจ้าจะพูดถึงทีหลัง

ภาพที่ 6.4. สเก็ชท์เบเรน

ดีไซน์ของเบเรนไม่ได้เปลี่ยนจากภาพร่างแรกนัก ซึ่งก็ถือว่าดี เพราะถ้าดีไซน์ดีพอ อยู่ในสไตล์ไหนก็ดูดีได้

ภาพที่ 6.5. แพนหน้าอันแรก

นี่เป็นการออกแบบวางแผนหน้าครั้งแรกๆ นั่นคือมีทั้งเรื่อง พลิกหน้าอ่านเช่นอีบุ๊กธรรมดาทั่วไปเลย เพียงแต่บางหน้าเปิดมาจะมีภาพประกอบที่เคลื่อนไหว ใช้นิ้วจิ้มแล้วปิดเพื่อเลื่อนหน้าก็ได้ และด้านล่างมีแถบที่ใช้เลื่อนหน้าด้วย เพื่อจะเลื่อนแบบรวดเร็วทันใจ ในแถบนั้นก็มีปุ่มเล่นไปหน้าหลังเช่นกัน

แล้วเหล่านี้จึงเป็นสเก็ชแรกๆ ขึ้นที่ท่าและเสนอคณะอาจารย์ไปในช่วงเดือนมกราคม ปี คศ. 2019

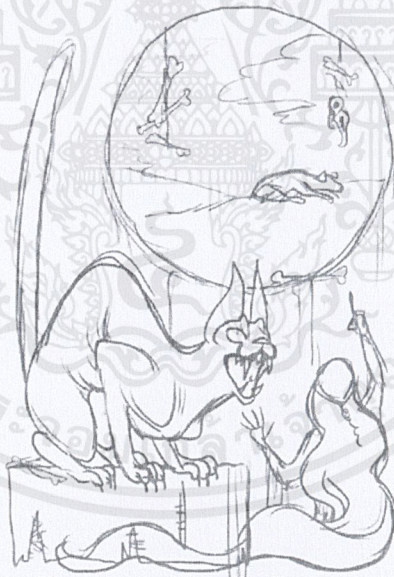

ภาพที่ 6.6-6.7. สเก็ชแรกๆ 1-2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

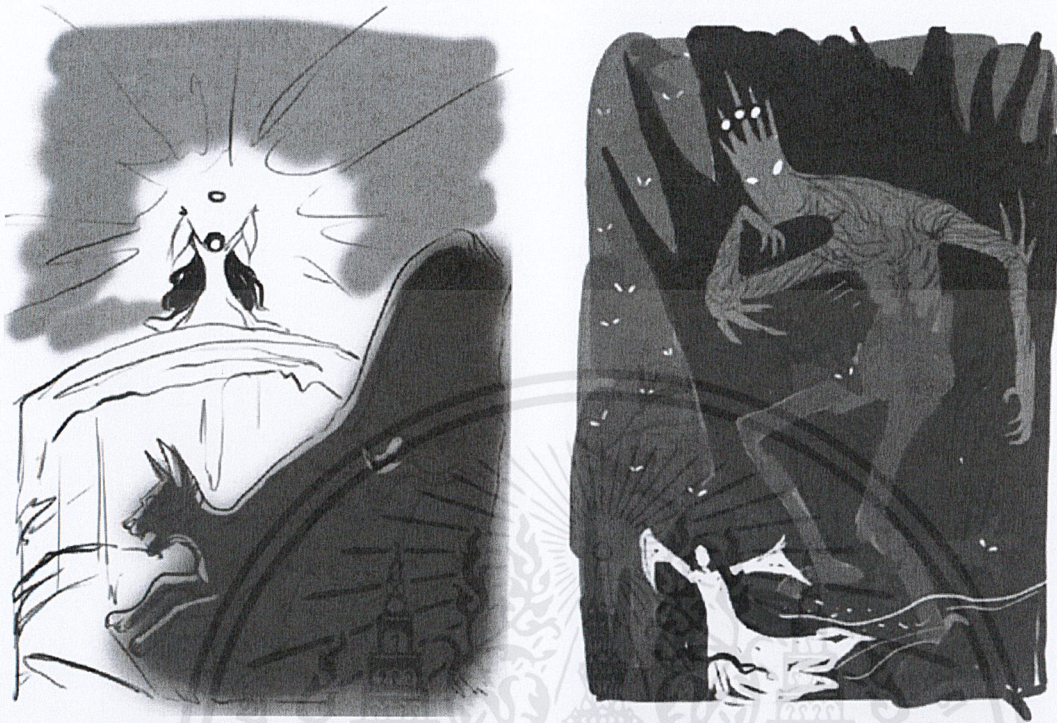

ภาพที่ 6.8.-6.9. สเก็ชท์แรกๆ 3-4

ภาพที่ 6.10.-6.11.. สเก็ชท์แรกๆ 5-6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.12.-6.13. สเก็ชท์แรกๆ 7-8

ภาพที่ 6.14.-6.15 สเก็ชท์แรกๆ 9-10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.16-6.17 สเก็ชท์แรกๆ 11-12

ภาพที่ 6.18-6.19 สเก็ชท์แรกๆ 13-14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.20 สเก็ชท์แรกๆ 15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่าง 15 ภาพนี้เป็นสเก็ทจากเดือนมกราคม พศ. 2562 (คศ. 2019)

ในตอนนั้น เนื้อหาที่ข้าพเจ้าจะทำคือเนื้อหาหลายเวอร์ชันที่เอามารวมกัน โดยแสดงเรื่องราวเวอร์ชันแรกก่อน แล้วค่อยแยกออกมาเป็นส่วนเสริมหรือ additions จากเวอร์ชันอื่นๆ เติมแต่งเข้ามาทีหลัง

ต่อมา ด้วยคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนมาใช้แค่เนื้อหาฉบับแรก ลดความยุ่งงง เพิ่มความน่าอ่าน และให้คนอ่านจดจ่อกับนิทานเพียงเรื่องเดียว ไม่ใช่ “แล้วทีนูวิเอลก็ไปช่วยเบเรนจากแมวยักษ์ แต่อ๊ะๆ ในเวอร์ชันต่อมาเป็นหมาป่าธูนะ และในเวอร์ชันต่อมาก็เป็นเซารอน แต่เป็นเซารอนในร่างหมาป่าละ”

ซึ่งช่วงนี้เองที่ข้าพเจ้าลองนึกจะเปลี่ยนรูปเล่มหน้าของตัวงาน คือแทนที่จะมีเนื้อหาทั้งหมดเลย กลับตัดมาแค่บางส่วน ส่วนที่เข้ากับภาพประกอบได้เท่านั้น ซึ่งเป็นความคิดที่ข้าพเจ้าคิดๆ แล้วมันก็น่าละอายมาก และไม่แน่ว่าจะนำไปนำเสนอ ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่ามันดีที่จะได้จดจ่อกับภาพประกอบ แต่ก็ลืมไปว่าเราต้องการให้มีคนอ่าน คนคงไม่มาดูงานของเราเพื่อดูภาพ สุดท้ายแล้วเราสร้างงานนี้ขึ้นมาเพื่อให้คนอ่าน ส่วนภาพประกอบนั้นทำหน้าที่ดึงดูดคน ความคิดนี้ก็เลยลบทิ้งไปอย่างรวดเร็วในปลายเดือนมกราคม พศ. 2562

เข้าเดือนกุมภาพันธ์ พศ. 2562 ข้าพเจ้าในตอนนั้น กำลังทำสเก็ทใหม่ ในตอนนั้นเนื้อหาที่จะทำคือทำแค่นิยายฉบับแรกไปเลย ดังนั้นจึงต้องวาดเพิ่มเข้าไป ภาพที่เก็บไว้นั้นตั้งแต่ ภาพที่ 1, 6, 8, 9, 10, 11, และ 15 ทั้งหมด 7 ภาพ ในตอนนั้นข้าพเจ้าได้กลับมาอ่านฉบับแรกนี้อย่างละเอียดอีกครั้งเกือบสี่ห้าจบ แล้วพบว่ามีความน่าสนใจจริงๆ แล้วก็หลายฉากอยู่ ข้าพเจ้าอยากจะวาดฉากที่เบเรนนอยต่อหน้าเทวิลโดและแสดงภาพทีนูวิเอลที่เข้าเฝ้าพระมารดาไปด้วย ข้าพเจ้าอยากวาดตอนที่ฮูอันไล่กวอดแมวขึ้นไปบนต้นไม้ และอยากวาดฉากที่เบเรนนกำลังจะสิ้นใจในอ้อมแขนของทีนูวิเอลด้วย ไปๆ มาๆ จาก 15 ภาพ ที่ทำเอาข้าพเจ้าคิดไม่ตกว่า “ตัดเนื้อเรื่องไปขนาดนั้น จะเอาอะไรมาวาดแทนให้ครบ 15 ภาพดีนะ” กลับกลายเป็นว่า ไม่ทันรู้ตัว ข้าพเจ้าก็ได้สเก็ทมาตั้ง 24 ภาพเสียแล้ว

ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังคิดว่ายิ่งเยอะยิ่งดี ข้าพเจ้าก็นึกถึงรูปเล่มที่ข้าพเจ้าเคยคิดไว้แต่ก็พับเก็บไปเมื่อเดือนมกราคม ถ้า Text มันน้อย ก็ทำเป็นกล่องเหมือนใน manuscript น่าจะดีนะ แล้วค่อยเลื่อนขึ้นเลื่อนลงเอา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรีบทำ mock up เลย์เอาที่นั่นทันทีและวันรุ่งขึ้นก็ทันเอาไปนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา

ภาพที่ 6.21 ตัวอย่างหนังสืออักษรวิจิตร 5

ภาพที่ 6.22 ตัวอย่างหนังสืออักษรวิจิตร 6

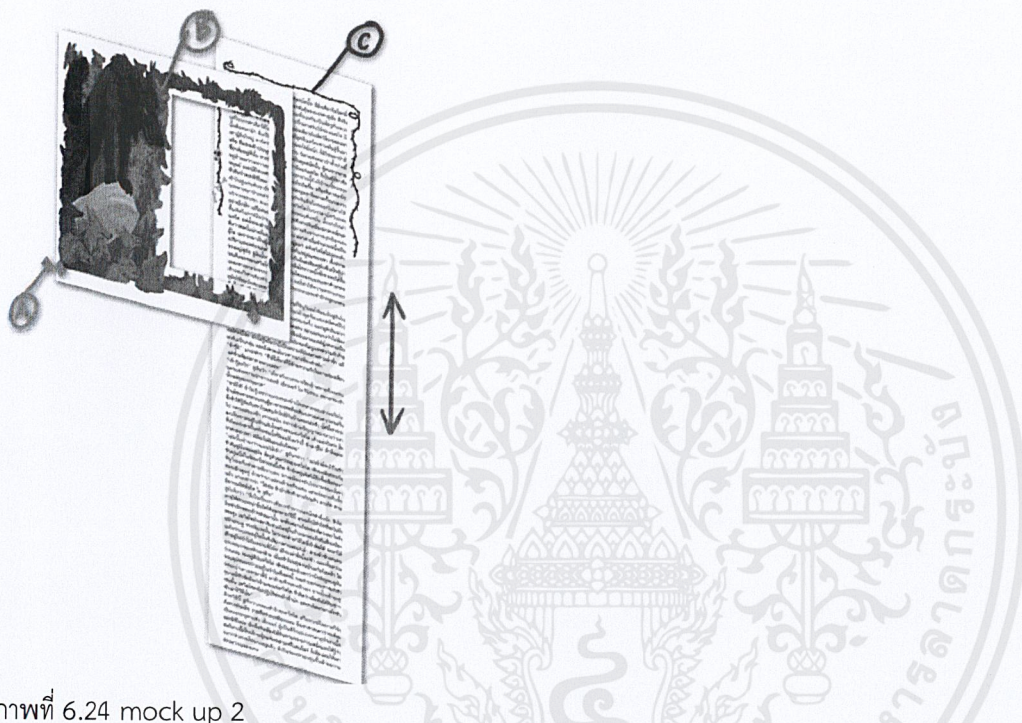
Mock up ของไอเดียนี้ ในตัวอย่างคือดูในแนวนอน ถ้าดูในแนวตั้งก็จะมีหน้าเดียว หน้าหนึ่งเป็นภาพประกอบ อีกหน้ามีกรอบข้อความที่ต้องเลื่อนขึ้นเลื่อนลงเพื่อที่จะอ่านต่อ

ภาพที่ 6.23 mock up 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้ามีไอเดียที่ดีกว่านั้น นั่นคือเอา text เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของภาพเลย มีภาพประกอบที่ข้าพเจ้าจะทำ แล้วก็เอา Text มาเป็นส่วนหนึ่งของภาพ ตัดปัญหาของข้าพเจ้าที่ว่า จะเน้น Text ดี หรือจะเน้นภาพดี ตอนนั้นข้าพเจ้าเน้นได้ทั้งสองอย่าง อาจารย์ที่ปรึกษายังแนะนำให้ทำเป็นแนวนอนไปเลยด้วย ในเมื่อข้าพเจ้ามีพื้นที่กว้างขนาดนี้ในการสร้างสรรค์งานแล้ว ข้าพเจ้าก็สามารถ balance รูปภาพกับ text ให้ออกมาดูดีแล้วแต่ใจของข้าพเจ้าได้

ภาพที่ 6.24 mock up 2

นี่ก็จึงเป็นรูปแบบการวางแผนหน้าครั้งสุดท้ายของข้าพเจ้า

- A) ปุ่มที่ใช้ในการ navigate จะมีปุ่ม previous (ไปหน้าก่อนหน้า) ปุ่ม Home (กลับไปหน้าสารบัญ) และปุ่ม Next (ไปหน้าถัดไป)
- B) ภาพประกอบเคลื่อนไหว
- C) เนื้อหา

6.5 ขั้นตอนการทำงาน – สเก็ชสุดท้าย

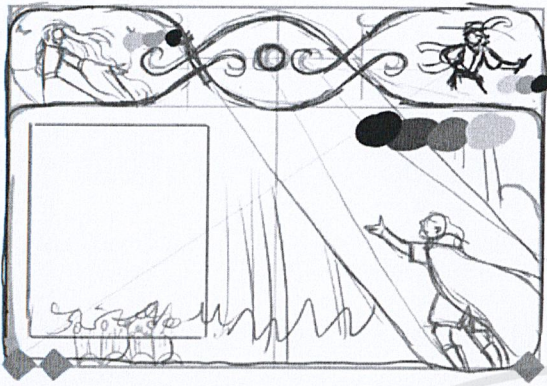
สเก็ชที่เหล่านี้จึงเป็นสเก็ชสุดท้ายของข้าพเจ้าก่อนจะเริ่มงานจริง ซึ่งเป็นสเก็ชของนิยายฉบับแรกสุดเต็มฉบับ ทำในแนวนอน และมี text เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของภาพ โดยใช้ปุ่มในการเปลี่ยนหน้า

ภาพที่ 6.25 final sketch 1

ณ โดริอัส

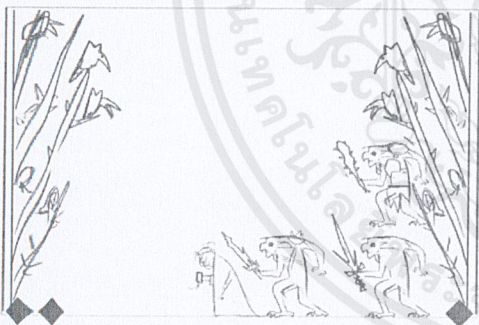
ใจความของภาพ : ในเขตป่าของกษัตริย์ทีนเวลินท์นั้น สิ่งชั่วร้ายจะเข้ามาไม่ได้ เนื่องจากมีรัศมีของราชินีเกวนเดิลิงปกป้องเอาไว้ ในป่านี้ไม่มีใครจะเป็นอันตรายไปได้ ต้นไม้ใบไม้ด้านบน ลำต้นที่เป็นกรอบรอบด้าน และรากที่ปกคลุมพื้นดินด้านล่าง เปรียบแทนอาณาเขตของอาณาจักรโดริอัสที่ปลอดภัย ในหมู่แมกไม้นั้นก็คือพระราชวังของกษัตริย์อยู่ คอยดูแล watch over ปกป้องทั้งคู่ไว้สองพี่น้องเลยออกไปเล่นอย่างสนุกสนาน เต็มร่าเริงอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับวังของอาณาจักร มีปีศาจร้ายที่แอบมองอยู่ด้านนอก แต่ก็เข้ามาไม่ได้

ภาพที่ 6.26 final sketch 2

ทินูวิเอลและตายรอน

ใจความของภาพ : เบเรนผู้เหนื่อยล้าสะบักสะบอม มาเจอกับทั้งคู่ที่กำลังเล่นกันอยู่กลางป่า เขาตกหลุมรักทินูวิเอล และกำลังจะยึดตัวเพื่อมองชัดๆ แต่พอตีดวงจันทร์ส่องแสงผ่านเมฆไม้เข้ามา โคนตัวเขาพอดี ทินูวิเอลกับตายรอนเห็นก็ตกใจ ตายรอนหงุดหงิดที่การละเล่นของพวกเขาก็ถูกขัดจังหวะ และบอกให้ทินูวิเอลวิ่งกลับราชวังไป เบเรนกี้ลุกขึ้นเรียกหาทินูวิเอลอย่างสิ้นหวัง

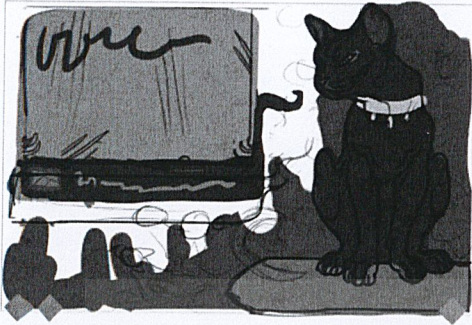

ภาพที่ 6.27 final sketch 3

เบเรนโดนออร์คจับตัว

ใจความของภาพ : บริเวณที่เบเรนโดนจับตัวได้คือบริเวณเทือกเขาเหล็ก เป็นอาณาเขตของจอมมาร ข้าพเจ้าจินตนาการความแห้งแล้ง ต้นไม้ที่ไม่มีใบ ต้นไม้นั้นเหมือนแท่งโลหะแหลมคม มีหนามยั่วยุ ออร์คแต่ละตัวข้าพเจ้าให้มีสีผิวกับอาวุธและเกราะต่างกัน แต่เป็นเกราะทำจากวัสดุหายากๆ ไม่มีความสวยงาม อีกาณนั้นเฝ้าดูอยู่ด้านบน เนื่องจากตอนโดนจับได้ เบเรากำลังค้นหาอาหารเหลือจากพวกออร์ค อีกาพวกนี้มาตามกินอาหารที่เหลือพวกนั้นเช่นกัน แต่ในตอนนี้ มันมาเฝ้ารอดูว่าเบเรนจะตายเมื่อไหร่แทน ทั้งภาพจะใช้สีหม่นหมอง แสดงความสิ้นหวัง ความเหน็ดเหนื่อย และความน่าประหวั่นของดินแดนแห่งนี้

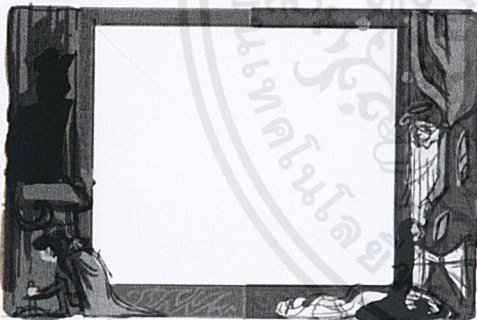
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.28 final sketch 4

เข้าได้กลิ่นหมา

ใจความของภาพ : เทวิลโดเจ้าวิหารมีอคตินแมวคอยรับใช้อยู่ด้านหลัง มีแมวกองเป็นพื้นหลัง ตากระปริบสว่าง ปลอกคอสีทอง มันได้กลิ่นหมาจากตัวเบเรน เพราะเบเรนเคยอยู่ใกล้ชิดกับฝูงหมาเพราะเขาเป็นนายพราน ด้วยความรังเกียจ มันก็ทำตาทหรี แล้วพูดว่า “เข้าได้กลิ่นหมา” ตรงนี้เราเอาคำพูดนี้มาไว้ท้ายสุด คือเมื่อกล่องข้อความสั้นสุดแล้ว ก็จะได้สุดท้ายที่ “เทวิลโดจึงกล่าว...” แล้วก็มาเป็นคำเขียนมือต่อว่า “เข้าได้กลิ่นหมา”

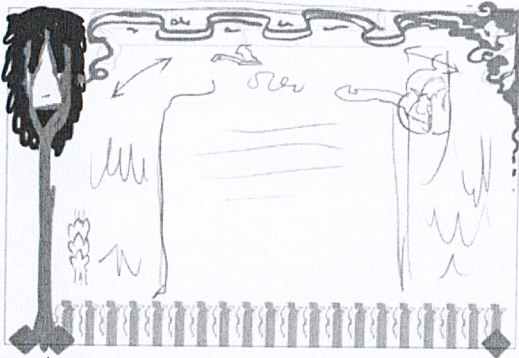

ภาพที่ 6.29 final sketch 5

เบเรนและเทวิลโด

ใจความของภาพ : ในภาพนี้มีสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันในเรื่อง ที่เอามาไว้ในภาพเดียวกัน ไม่แยกกัน เพราะมันแสดงถึงอุปสรรคและความทุกข์ของทั้งพระเอกและนางเอก ที่ต่างก็ทุกข์ใจเพราะรักอีกฝ่าย ต้องการจะทำเพื่ออีกฝ่าย คือเบเรนลำบากทำงานในครัวจับหนูให้เทวิลโด เพื่อสบโอกาสตามไปหาเจ้านายของมัน ซึ่งก็คือจอมมารเมลโค เพื่อจะได้ไปชิงเพชรมาตามความต้องการของกษัตริย์ ส่วนอีกฝ่าย ทีนูวีเอล รู้ร่าให้กับมารดา วิงวอนให้ช่วยเบเรนหน่อย หรือช่วยพูดกับกษัตริย์ผู้เป็นบิดา เพื่อที่ตนเองจะได้ออกเดินทางไปตามหาเบเรน แบ่งโทนออกเป็นโทนร้อนฝั่งเบเรนและโทนเย็นฝั่งทีนูวีเอล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.30 final sketch 6

อิริลอร์น

ใจความของภาพ : ในภาพนี้คือฉากของในป่าลึกของอาณาจักรโตริธ ที่มีต้นไม้ขนาดใหญ่อยู่ชื่ออิริลอร์น ทินูวีเอลถูกเอาไปขังไว้บนนั้น กัตตรีย์เอาทหารมาเฝ้ายาม จึงจะมีมีแถบทหารที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ยักษ์นั้น เหล่าเทพวาลาร์เห็นก็เลยส่งความฝันมาหาทินูวีเอล ข้าพเจ้าตีความออกมาเป็นสายคล้ายหมอกเมฆ ส่งมาสู่ในห้องของทินูวีเอล ในตัวหมอกมีภาพของเบเรนและภยันตรายที่เขาเผชิญ

ภาพที่ 6.31 final sketch 7

คาร์คาร์ส

ใจความของภาพ : อันนี้จะเป็นการอธิบายถึงคาร์คาร์ส ราชาแห่งหมาป่า ตัวคาร์คาร์สทำให้ใหญ่ที่สุด ยืนเด่นที่สุด และดูหน้าตาดุร้ายที่สุด ยืนอยู่บนโขดหิน แสดงอำนาจของมันที่ปกครองหมาป่าทุกตัวในอาณาจักร หมาป่าตัวอื่นๆหันหน้าเข้าหากล่องข้อความ ราวกับพวกมันเองก็กำลังอ่านถึงความยิ่งใหญ่ของคาร์คาร์ส นายเหนือหัวของพวกมันอยู่เหมือนกัน ภาพนี้ต้องการคุมเป็นสีน้ำตาลแดง คือเหมือนฝุ่นทรายบ้าง เป็นสัญลักษณ์ของตรุลิมิดในภูเขาไปของเมลโค ดูอันตราย

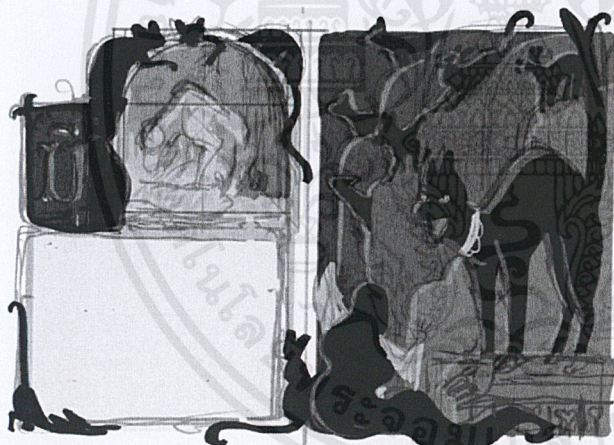
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.32 final sketch 8

เจ้าแห่งวิหาร

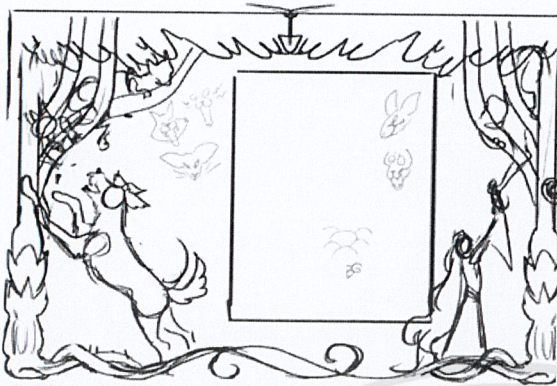
ใจความของภาพ : เจ้าแมวเทาพาทีนุวิเอลขึ้นหลังกระโดดขึ้นไปหาเทวิลโดที่กำลังนอนหลับอยู่ริมระเบียง เทวิลโดกว้างขวางไปมาอย่างสบายใจ บรรยากาศภาพยังคงดูเป็นมิตร เพราะยังไม่ได้เข้าอาณาเขตถ้ำของเทวิลโด นี่เป็นป่าด้านนอก ซึ่งป่านี้เทวิลโดมาใช้นอนอาบแดด จึงต้องสว่างและบรรยากาศดีพอสมควร

ภาพที่ 6.33 final sketch 9

ชื่อของมันคือฮูอัน

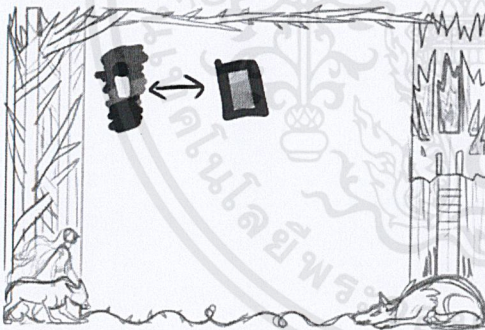
ใจความของภาพ : ในภาพคือทีนุวิเอลที่ทำตามแผนของฮูอัน คือไปล่อเทวิลโดออกจากรังของมัน โดยไปเล่าให้เทวิลโดฟังว่าเจอหมานอนบาดเจ็บอยู่ข้างนอก เป็นหมาชื่อฮูอัน ฮูอันนี้เป็นศัตรูริตวฉากของเทวิลโด เทวิลโดทั้งเกลียดทั้งกลัวมัน พอได้ยินชื่อมันก็สะดุ้งกลัว ข้าพเจ้าตีความให้มีเหมือนหน้าตาให้ทีนุวิเอลช้อออกไปจนเห็นเทวิลโด ส่วนเทวิลโดตกใจกลัวมากจนหลังโค้งงอซึ่งแมวตัวอื่นๆที่เป็นบริวารมาเฝ้าดูว่าเกิดอะไรขึ้น ฮูอันในภาพที่เห็นกำลังหอบอย่างรุนแรง หัวตกทำเหมือนกำลังป่วยหนัก โทนสีของภาพคุมเป็นสีฟ้าเข้มหม่นๆ หดหู่ แต่ภาพที่แสดงฮูอันเป็นสีเขียวสว่าง ตูสโตไล

ภาพที่ 6.34 final sketch 10

ฮุอันไล่แมว

ใจความของภาพ : ฮุอันไล่แมวขึ้นไปบนต้นไม้ ทินูวิเอลก็ทำตามแผน คือรีบปลอกคอจากเทวิลโด มา ข้าพเจ้าก็ตีความไว้ว่า ระหว่างที่ทินูวิเอลลงวนอยู่กับเทวิลโด ฮุอันก็คอยกั้นแมวอีกตัวเอาไว้ ทางของมันกระตักไปมาด้วยความตื่นเต้น กรอบที่ทำเป็นสี่เหลี่ยมให้ความรู้สึกว่ามีแมวนั้นกำลังหนีไปรอด จนตรอกนั่นเอง

ภาพที่ 6.35 final sketch 11

ตรูของเมลโค

ใจความของภาพ : ตรูของเมลโคบริเวณแถบเทือกเขาเหล็ก มีแต่ต้นไม้ที่มีหนามแหลมน่ากลัว ทางเข้าก็เป็นเหมือนทางเข้าถ้ำ ตรูของจอมมารอยู่ใต้ภูเขาใหญ่สามลูก ข้าพเจ้าตีความให้เป็นภูเขาไฟ มีลาวาไหลอยู่ด้านล่างที่มีทางเดียวคือข้ามสะพานไป element ที่ข้าพเจ้าต้องการคือปลายแหลม jagged edge ที่ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยตลอดเวลา คาร์คาร์สที่นอนเฝ้าเรื่องแสงเป็นสีแดงจากแสงของลาวาภูเขาไฟข้างใต้ แมวตัวนั้นคือเบเรน แต่เป็นเบเรนที่เอาหนิงแมวมาคลุม ดังนั้นแม้จะเหมือนแมว แต่เขาก็ไม่มีชีวิต จะเป็นตาแมวลอยๆ เพราะเป็นแค่ซากแมว ใช้สีเขียวมืดตัดกับสีแดงสว่าง ให้ความรู้สึกหดหู่แล้วจู่ๆก็มาเป็นอันตราย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.36 final sketch 12

ระบำของทินูวี่เอล

ใจความของภาพ : นี่เป็นฉากไอคอนิกฉากหนึ่งในนิทานเรื่องนี้ ทินูวี่เอลระบำต่อหน้าจอมมารเมลโค โดยพยายามใช้ผ้าคลุมวิเศษร้ายมนต์ใส่เมลโคให้หลับ สิ่งที่ข้าพเจ้าใส่ลงในภาพคือเหล่างูที่หลับปุ๋ยจนดูเหมือนกลายเป็นหิน และหินงอกหินย้อยตรงบริเวณทินูวี่เอลข้าพเจ้าทำให้ดูเหมือนเขี้ยวของสัตว์ร้ายที่กำลังจะขย้ำนาง ตรงนี้อยากจะตอกย้ำถึงอันตรายที่ทินูวี่เอลต้องเผชิญ และการที่ว่ำนางกล้าหาญมากเพียงใดที่ยังระบำต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้าน อีกอย่างหนึ่งคือผ้าคลุมของนาง เป็นผ้าคลุมที่ทำให้วังเวงหาหวานอน เลยทำให้เป็นผ้าคลุมสีเงินๆ มีคล้ายประกายดาว

ภาพที่ 6.37 final sketch 13

คาร์คาร์สกัดมือเบเรน

ใจความของภาพ : คาร์คาร์สกัดมือเบเรน และกระซอกไปจนหลุดแล้วก็กลืนลงท้อง แต่มือนั้นของเบเรน บังเอิญเป็นมือที่ถือซิลมาริลอยู่ ในภาพจะเห็นว่ามือนั้นสีแดงคุกรุ่นมาจากปากของมัน แถมนางก็แหว่งเป็นสีแดง นั่นคือซิลมาริลนั้นเป็นมณีที่สร้างในแดนสวรรค์ เป็นมณีศักดิ์สิทธิ์ พอโดนเนื้อหนังของสัตว์ที่ชั่วร้ายอย่างคาร์คาร์ส มณีนั้นเลยเผาเนื้อของมัน ทำให้มันแสบร้อน อนุญาตของวิญญานร้ายในตัวมันเลยพยายามหนีจากร่างในภาพลักษณะของควันสีแดง

ภาพที่ 6.38 final sketch 14

เบเรนและทินเวลินท์

ใจความของภาพ : เบเรนกลับมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ทินเวลินท์ ที่ให้สัญญาว่าจะยอมให้ทินวิเอลแต่งงานด้วยถ้าเอาซิลมาริลมาเป็นของกำนัล เมื่อเห็นเบเรนไม่มีซิลมาริลมาด้วย จึงหัวเราะดูถูก แต่เมื่อรู้ความจริงว่า เบเรนฝ่าฝืนอุปสรรคมากมาย ต่อสู้เคียงข้างทินวิเอล จนเสียมือไป จิตใจของกษัตริย์ก็อ่อนอ่อนให้กับเบเรน เกิดเป็นความรู้สึกละเอียดอ่อนอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้าให้สีหน้าที่ราวกับใจสลายให้กับกษัตริย์ มีเบเรนที่ยืนมือออกมา ราวกับจะยื่นซิลมาริลให้ แต่มีอนั้นเขาไม่มีแล้ว พวกเขาอยู่ในห้องพระโรงอันงดงามและสว่างสดใสในไพร์ป่า แต่สีหน้าของทั้งคู่บ่งบอกถึงความหดหู่

ภาพที่ 6.39 final sketch 15

ขบวนล่าสัตว์

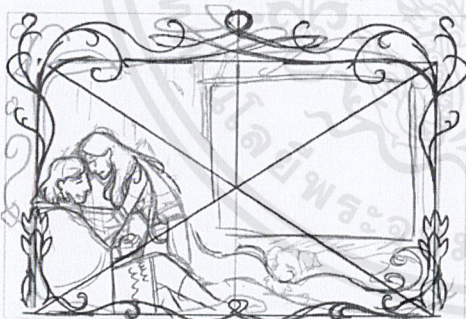
ใจความของภาพ : ฮูอันออกนำตามกลิ่นของคาร์คาร์สไป มณีที่แผดเผาเนื้อหนังอวัยวะของมันจากภายใน ทำให้มันหิวน้ำ รอยเท้าของมันเลยจะเรียบติดริมตลิ่งไปตลอด คอมโพสของภาพเป็นสีเหลี่ยม วนรอบไป แสดงถึงการแกะรอยตามไปอย่างติดๆ ของฮูอัน ด้วยความร้อนระอุ คาร์คาร์สชอบที่ น้ำลายมันก็ไหลย่อย ลื่นแลบยาวออกมาอย่างผิดธรรมชาติ

ภาพที่ 6.40 final sketch 15

ล่าคาร์คาร์ส

ใจความของภาพ : ภาพนี้และภาพต่อไปจะเป็นไคลแมกซ์ของเรื่อง ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเอาเนื้อหาออกจากภาพนี้เสีย เพราะต้องการแสดงให้เห็นเหตุการณ์มากกว่า นั่นคือการสังหารคาร์คาร์ส ฉากนี้อธิบายว่าฮูอันกระโจนเข้าหาคาร์คาร์สก่อน แต่คาร์คาร์สจ้องจะเข้ามาทำร้ายเบเรนโดยเฉพาะ เพราะมันเข้าใจว่ามณีที่แผดเผาที่ของมันมาจากเขา มันจึงแค้นมาก แต่เบเรนเอาหางแทงคอมัน ส่วนกษัตริย์ทินเวลินท์ก็แหงที่หัวใจ ในจินตนาการและการตีความของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจำลองวินาทีนั้นว่า ฮูอันกระโดดหมายจะกัดคาร์คาร์ส แต่คาร์คาร์สกระโจนสูงผ่านตัวมันไปเพื่อที่จะเข้าหาเบเรน ฮูอันจึงจับขาหลังของมันเอาไว้ทันแทน พอโดนกระตุกขาหลัง คาร์คาร์สเลยล้มตึง เบเรนฉวยโอกาสแทงที่คอมัน แต่ก็โดนมันทับเข้าเหมือนกัน กษัตริย์ทินเวลินท์สบโอกาส จึงเข้าแทงหัวใจมันจากด้านหลังข้าง

ภาพที่ 6.41 final sketch 16

เบเรนและทินูวิเอล

ใจความของภาพ : เบเรนบาดเจ็บสาหัส มีเลือดเปื้อนเต็มตัว ถูกนำกลับมาที่โดริธพร้อมกบิลมาริลในมือ ทินูวิเอลมาคุกเข่าอยู่ข้างกายเขา นี่ก็เป็นจุดจบของนิทานเท่าที่ควรจะเป็นคือจบแบบโศกนาฏกรรม กรอบของต้นไม้ข้าพเจ้าใช้แทนความหมายของโชคชะตาของทั้งคู่ที่ได้พันเกี่ยวกันแล้วราวกับต้นไม้สองต้นที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังที่ต่อไปทินูวิเอลจะผูกพันชีวิตของนางเข้ากับเขา สละความเป็นอมตะไป ฮูอันมาหมอบข้างพวกเขาเช่นกัน แม้จะมีสีเขียวของป่าไม้ แต่ก็ยังเป็นเขียวหม่น ราวกับแม่แต่ป่าเขาก็ยังโศกเศร้า

ภาพที่ 6.42 final sketch 16

ท้องพระโรงแห่งมานดอส

ใจความของภาพ : เรื่องราวจบไปแล้ว แต่นี่คือบทสรุปของมัน ก็คือการทำเทพมานดอสเกิดความสงสารความรักของทั้งคู่จนมีหยดน้ำตาไหลลงมา แน่ใจว่าข้าพเจ้าคุมโทนเป็นสีน้ำเงินเข้มทั้งภาพ เพื่อแสดงความโศกเศร้าเวทนาของเทพมานดอส

เมื่อสเก็ชเสร็จแล้วก็ยังมีบางภาพที่อาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้าแนะนำให้แก่ ซึ่งข้าพเจ้าก็ทำ เช่น โดยรวมแล้วก็คือลดความเป็นกรอบของภาพลง ภาพประกอบทำให้ดูเหมือนมันไม่ใช่กรอบของเนื้อหา แต่เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาให้มากกว่านี้ ภาพที่ 5. ข้าพเจ้าแก้ไขให้มีกรอบ ให้ background เป็นสีเหมือนภาพไปเลย เป็นพื้นหลังของถ้ำที่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียวของใบไม้ต้นไม้ ภาพที่ 7 แทนที่เจ้าแมวจะกระโดด ข้าพเจ้าให้มันลงมาวิ่งอยู่ข้างล่างแทน ภาพที่ 9. คอมโพสของ มันดูเหมือนถูกแบ่งเป็นส่วนๆ มากเกินไป และ Illustrated Initial ก็ขึ้นไปอยู่ด้านบน ซึ่งเราต้องการให้มันลงมาอยู่ในกรอบมากกว่า ข้าพเจ้าจึงตัดกรอบเนื้อหาทั้งหมดออก และให้ภาพนี้มีพื้นหลังเป็นโครงถ้ำ ภาพที่ 10. เหมือนกับภาพที่ 5. คือแทนที่พื้นหลังจะขาวโล่ง ก็ให้เป็นภาพวาดไปเลย ภาพนี้ทำเป็นพุ่มไม้ ออกแนว pattern นิดๆ ภาพที่ 13. ข้าพเจ้าเปลี่ยนตัวหมาให้เล็กลงน้อยลง เอากรอบออก ให้ข้อความอยู่ในตัวหมาป่าไปเลย

ทั้งหมด 18 ภาพนี้ ข้าพเจ้าใช้เวลาโดยรวม ตั้งแต่สเก็ชจนวาดเสร็จสมบูรณ์ทั้งหมด ประมาณ 2 สัปดาห์กว่าๆ และใช้เวลาแก้ไขเพิ่มอีกสองสามวัน ข้าพเจ้าเสียเวลาในช่วงกลางเดือน กุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนมีนาคมเนื่องจากปัญหาส่วนตัว หากข้าพเจ้าตั้งสติได้เร็วกว่านี้ ก็มีหลายอย่างที่ข้าพเจ้าอยากวาดเพิ่มลงไป มีบางภาพที่ข้าพเจ้าอยากวาดใหม่เสียด้วยซ้ำ แต่ผลลัพธ์ที่ออกมา ข้าพเจ้าก็ไม่ผิดหวังเลย มีงานมากมายที่ทำให้ข้าพเจ้าเหนื่อย แต่มีไม่กี่งานที่ทำให้เหนื่อย และมีความสุขไปด้วย และสุดท้ายข้าพเจ้าก็พอใจกับผลที่ได้พอสมควร

ภาพที่ 6.43 ภาพที่เสร็จแล้วทั้งหมด 18 ภาพ

6.6 ขั้นตอนการทำงาน – การทำอนิเมชัน

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าสเก็ชท์ ข้าพเจ้าก็ต้องคิดไปด้วยว่าจะอะไรจะขยับบ้าง ขอบเขตในการขยับอยู่ในรัศมีไหน สองสิ่งที่ขยับใกล้ๆกัน มันจะมาทับหรือซ้อนกันไหมอย่างไร และต้องจินตนาการภาพรวมด้วยตลอดเวลา ว่าเสร็จแล้วมันจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเน้นจุดเด่นของภาพด้วยโทนสีและน้ำหนักไปแล้ว แต่การขยับในตำแหน่งโดยเฉพาะจะสามารถบ่งบอกว่าส่วนไหนสำคัญได้เหมือนกัน

บางหน้าที่เนื้อหามันเยอะมากๆ ข้าพเจ้าจะทำให้อนิเมชันมันขยับแบบ subtle คือไม่จำเป็นต้องขยับน้อย แต่ขยับแบบเบาๆ ไม่หวือหวา เพื่อไม่ให้สายตา

การลูปของอนิเมชันก็สำคัญ อนิเมชันของข้าพเจ้าจะเล่นทั้งหมด 12 วินาทีก่อนลูปกลับมาที่เดิม

ภาพที่ 6.44 เทวิลโตแยกเลเยอร์

ภาพที่ 6.45 แมวลูกผสมของเทวิลโตแยกเลเยอร์

ภาพที่ 6.46 ฉากที่ชูอันไล่แมวเมื่อวาดเสร็จแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.47 ทิณูวิเอล แยกเลเยอร์

ภาพที่ 6.48 ซูอัน แยกเลเยอร์

โดยหลักๆ แล้ว การวางแผนอนิเมชันต้องคิดตั้งแต่ตอนสเก็ชท์เลยว่าจะขยับอะไรบ้าง ปุ่มอยู่ตรงไหน (จะได้ไม่อนิเมทอย่างดี แต่ในงานจริงปุ่มดันไปทับบองไม่เห็นหรือเห็นไม่ชัด เป็นต้น) จะได้แยกชิ้นส่วนของตัวละครถูก เช่นในภาพนี้ข้าพเจ้าคิดว่าแล้วทีนุวิเอลจะยื่นมือขึ้นไปพยายามคว้าปลอกคอจากเทวิลโด ส่วนเทวิลโดต้องจำยอมเอาปลอกคอให้ไป ดังนั้นแขนของทีนุวิเอลและเทวิลโดจะต้องแยกออกมา ส่วนผมของทีนุวิเอล ข้าพเจ้าจะแยกออกมาทุกภาพ เพราะทุกภาพผมของนางจะขยับพลีว ข้าพเจ้าใช้เวลากับอนิเมชันผมของทีนุวิเอลอย่างละเอียดทุกภาพ เพราะผมของนางเป็นคาแรกเตอร์ที่สำคัญของตัวละครตัวนี้ มือ (หรืออู้งเท่านั้นเอง) ของเทวิลโดกวัดแกว่งไปมา หัวก็ต้องขยับตามด้วย รวากับกำลังมองมือของทีนุวิเอล ส่วนหางก็กวัดแกว่งไปมา ฉะนั้นก็ต้องแยกหัวกับหางออกมาด้วย หัวต้องเลเยอร์อยู่เหนือแขน ที่ต้องเลเยอร์อยู่เหนือตัว ส่วนหางนั้นไว้หลังสุด ส่วนแมวอีกตัว ต้องการให้ปากอ้าและหุบ เพราะมันกำลังร้องกรี๊ดร้องเหงียวๆ ด้วยความกลัว ปากนั้นอยู่ระหว่างหัวกับตัว ดังนั้นแม้จะขยับแค่ปาก แต่ก็ต้องแยกออกมาสามเลเยอร์ คือหัว ปาก และตัว และเอาปากไว้ตรงกลาง มีหัวทับไว้เลเยอร์บน และมีตัวรองเป็นเลเยอร์ด้านล่าง ในเมื่อหัวแยกออกมาแล้วก็ขยับหัวด้วยก็ไม่เสียหาย ส่วนซูอันนั้นหัวขยับตามจังหวะการเห่าข่มขู่แมว แขนที่อยู่ด้านหน้ามันจะคอยปลักตัวมันให้ยกขึ้นตามจังหวะเห่าด้วย ดังนั้นตัว หัว และขาจะต้องแยกกัน พอตัวขยับแล้ว แขนที่อยู่ด้านหลังก็ต้องแยกออกมาด้วย ไหนๆแยกออกมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เลยทำให้เป็นแขนแบบพับ ที่จะห้อยด้านล่างลำตัวในท่าพร้อมกระโจนหางแยกออกมา เพราะข้าพเจ้าจะทำให้มันกระดิก สุนัขนั้นไม่ได้กระดิกหางเพราะพวกมันดีใจ แต่การกระดิกหางแสดงถึงความตื่นเต้น สุนัขที่พร้อมเข้าโจมตีก็จะกระดิกหาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช่นกัน ทั้งหมดนี้ยังไม่นับพื้นหลัง ข้าพเจ้าแยกพื้นหลังที่เป็นพุ่มไม้ไว้หนึ่ง เอาไว้หลังสุด พื้นหลังที่เป็นใบไม้ด้านบนไว้หนึ่ง อยู่ตรงกลาง และข้าพเจ้าก็อนิเมทมันด้วย ส่วนลำต้นจะอยู่บนสุด แต่ไม่บนไปกว่าตัวแมว

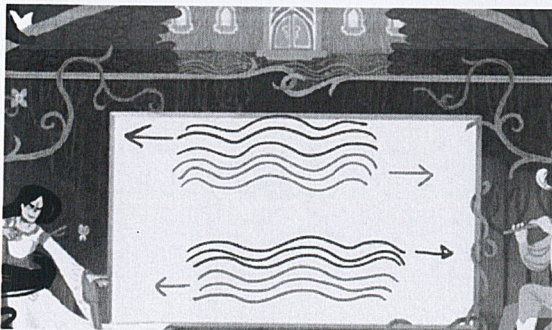
นี่คือขั้นตอนการวางแผนการทำอนิเมชัน ในระหว่างสเก็ชท์ของข้าพเจ้า;

ภาพที่ 6.49 การวางแผนอนิเมชัน

แต่ละภาพมีการขยับไม่เหมือนกัน โดยประเภทของการขยับแบ่งได้หลายแบบ แต่เบื้องต้นคือดังนี้;

- การขยับแบบ Position คือย้ายจากตำแหน่งหนึ่งไปยังตำแหน่งหนึ่ง เช่นในภาพนี้ คลื่นสองลูกเคลื่อนไหวแบบซ้อนกัน คลื่น A เคลื่อนจากซ้ายไปขวาในขณะที่คลื่น B เคลื่อนจากขวาไปซ้าย จากนั้นก็สลับกัน

ภาพที่ 6.50 การขยับแบบ position

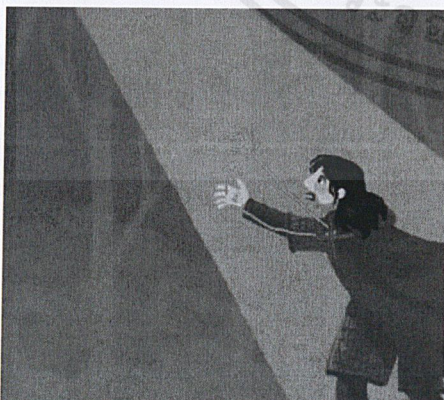
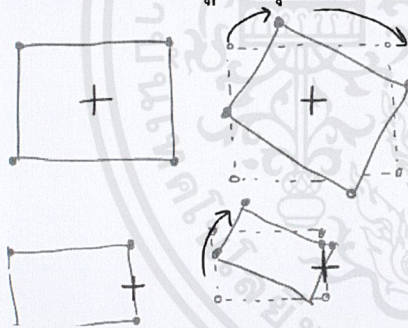
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การขยับแบบ Scale คือการปรับขนาดเล็กใหญ่ ตัวอย่างคือน้ำตา ที่ตอนแรกเป็นหยดเล็กๆ ค่อยๆ จับตัวแล้วหยดลงมา ตอนที่มันกำลังจับตัวมันก็จะขยายใหญ่ขึ้น

ภาพที่ 6.51 การขยับแบบ scale

- การขยับแบบ Rotate คือการหมุนจากแกน anchor แกน anchor นี้แทนด้วย + ถ้าแกนอยู่ตรงจุดไหน ภาพของเราก็จะหมุนโดยใช้จุดนั้นเป็นศูนย์กลาง

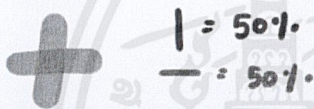
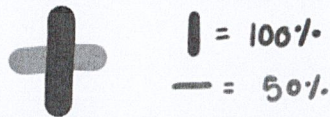
ภาพที่ 6.52-6.53 การขยับแบบ rotate

ภาพเบเรนนีเอี่ยมมือไปหาทีนุวิเอลอันนี้ใช้ขยับแบบหมุน โดยใช้หัวไหล่เป็น anchor

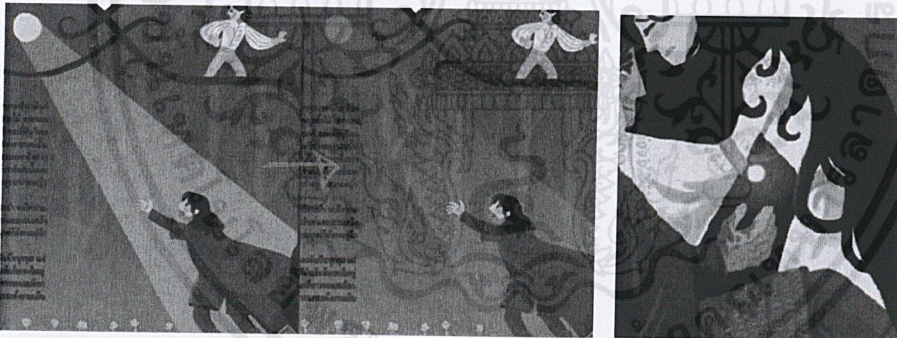
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนหัวคาร์คาร์สมี anchor อยู่ที่ส่วนที่เป็นคอ ซึ่งในความเป็นจริงกระดูกคอจะเชื่อมกับกระดูกตรงนี้เช่นกัน

- การขยับแบบ Opacity การเปลี่ยนความโปร่งใสของภาพ ยิ่งเปอร์เซ็นต์ของ Opacity น้อย เราก็จะยิ่งเห็นภาพนั้นน้อยลง

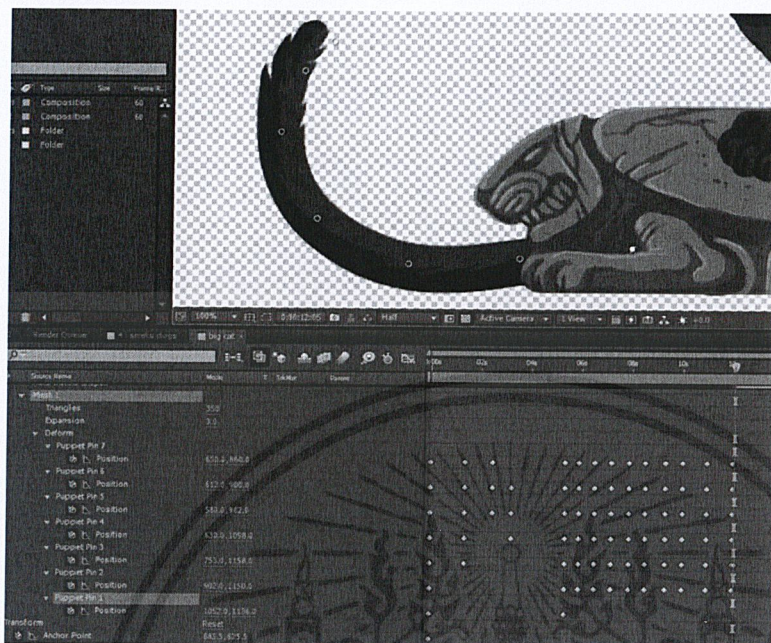
ภาพที่ 6.54 การขยับแบบ opacity

ภาพที่ 6.55-6.56 ตัวอย่างการขยับแบบ opacity

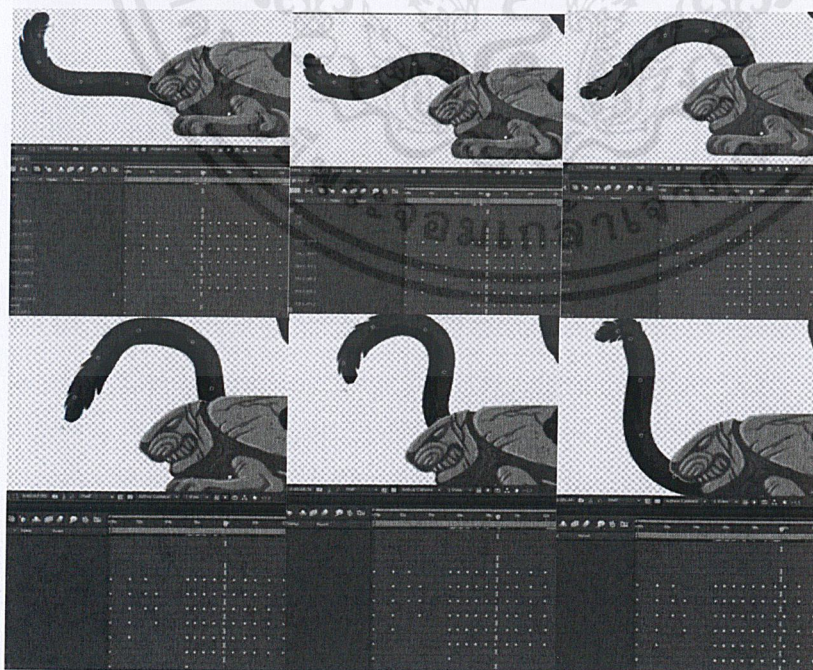
ภาพที่ใช้เทคนิคนี้คือตอนที่แสงจันทร์ส่องมาโดนตัวเบเรน ตอนแสงส่องมาที่ ก็ทำให้ Opacity มากขึ้น พอแสงแรมไป ก็ใช้ Opacity อ่อนลง ข้าพเจ้าใช้เทคนิคนี้ในการทำ การแปลงแสงเรืองรองของมณีซิลมาริลเช่นกัน

- การทำ Puppet Pins นี้คือรูปแบบการขยับที่มีขั้นตอนซับซ้อนที่สุด และมีใช้ใน ทุกภาพ คือเทคนิคที่ข้าพเจ้าใช้ทำผมที่ดูสยายงดงามของทีนูวิเอล แต่ในตัวอย่างนี้ จะนำตอนที่ข้าพเจ้าทำอนิเมททางของเทวิลโดที่กวัดแกว่งไปมามายกให้ดูแทน

ภาพที่ 6.57 การทำ puppet pin

จุดสี่เหลี่ยมแต่ละจุด แทนปล้องหนึ่งปล้อง Puppet Pin 1 คือปล้องแรกบริเวณโคนหาง ไปจนถึง Puppet Pin 7 คือปลายหาง ข้างพเจ้าต้องขยับที่ละปล้อง ทีละปล้องตามจังหวะทางแมวจริงๆ

ภาพที่ 6.58 การใช้ puppet pin ในการทำหางแมว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าพเจ้าใช้เวลาทำอนิเมชันทั้งหมดไปอีกสัปดาห์กว่าๆ คิดเป็นช่วงต้นเดือนเมษายน พศ. 2562 พอกลางเดือน ข้าพเจ้าก็มีครบแล้ว ทั้งเนื้อหา และภาพประกอบที่เคลื่อนไหว 18 ภาพ พอเสร็จแล้วก็เป็น วันหยุดยาวช่วงสงกรานต์พอดี

6.6 ขั้นตอนการทำงาน – สารบัญและการ site mapping

ข้าพเจ้าใช้เวลาวันหยุดทำหน้าปกและสารบัญ ภาพหน้าปกนั้น ข้าพเจ้าเลือกเป็นฉากที่เต็มไปด้วยเวทมนต์และความพิเศษ นั่นคือฉากการพบกันของเบเรนและทีนุวิเอล ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากชีวิตส่วนตัวของ เจ อาร์. อาร์. โทลคีนเอง ตอนที่เขาได้เห็นภรรยาของตนเต้นระบำตามที่ได้เคยกล่าวไปแล้ว ภาพนี้มีการขยับเยอะที่สุด รวมถึงมี Element ในภาพเยอะที่สุดเช่นกัน ใบไม้ใบหญ้านั้นจะขยับแบบ subtle พวกดอกไม้ที่อยู่ใกล้เข้ามาหน่อยจะขยับแบบเห็นได้ชัดขึ้น ส่วนตัวที่จะขยับแบบดึงดูดสายตาที่สุดจะเป็นเบเรนและทีนุวิเอลเอง ในภาพนี้ข้าพเจ้าแบ่งไว้ทั้งหมด 63 เลเยอร์ เป็นตัวละคร (เบเรนและทีนุวิเอล) ทั้งหมด 32 เลเยอร์ ดอกไม้ใบไม้ที่อยู่ใน foreground อีก 14 เลเยอร์ พื้นหลังทั้งหมด 10 เลเยอร์ และรายละเอียดประกอบอื่นๆ อีก 7 เลเยอร์ เล็บที่อปเครื่องเก่าของข้าพเจ้าทำไม่ได้ขนาดนี้แน่นอน มันจะพังตั้งแต่เลเยอร์ที่ 3 แล้ว นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมข้าพเจ้าจึงซื้อเล็บที่อปเครื่องใหม่เพื่อทำงานอีลิสขึ้นนี้โดยเฉพาะ และข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจแม้แต่นิดเดียว ข้าพเจ้าแก้แล้วแก้อีกจนสมบูรณ์ สมใจข้าพเจ้า พร้อมๆ กับทำสารบัญ ก็หมดช่วงเทศกาลพอดี

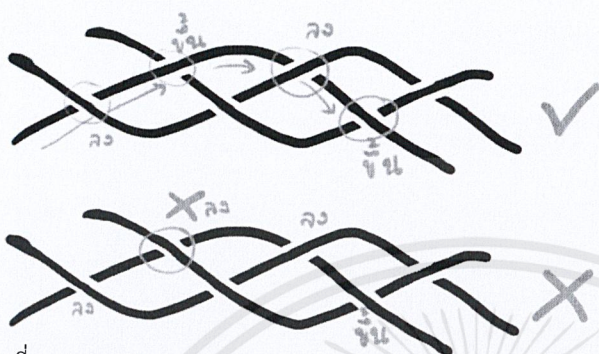

ภาพที่ 6.59 header สารบัญ

สารบัญนั้นข้าพเจ้าใช้ต้นไม้ที่ขดเลี้ยว ทับแล้วลอดทับแล้วลอดกัน กิ่งนี้ขึ้นทับอีกกิ่ง ต่อมามันก็จะลอดอีกกิ่ง เมื่อลอดขึ้นมามันก็จะมาทับอีกกิ่งอีก จะไม่มีกิ่งไหนที่ลอดทับกิ่งหนึ่ง แล้วก็ไปทับอีกกิ่งหนึ่งโดยไม่ลอดลงก่อน ซึ่งเป็นหนึ่งในลักษณะพิเศษของ Celtic Knots อันเป็นศิลปะในวงค์ Celtic เป็นกลุ่มคนที่โทลคีนเลือกให้ศิลปะของพวกเขาเอลฟ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาจากศิลปะแบบนี้

ภาพที่ 6.60 celtic knots

ข้าพเจ้ายัง เลือกใช้ธีมที่เห็นบ่อยในงานชิ้นนี้ คือดอกไม้ทรงสี่เหลี่ยม ตรงนี้ข้าพเจ้าก็ได้ แรงบันดาลใจจากตราประจำตระกูลของทีนุวิเอลซึ่งโพลคินท่านได้ดีไซน์เองเอาไว้ ซึ่ง จะสังเกตว่ามันอยู่ในรูปของดีไซน์ปุ่มด้วยเช่นเดียวกัน

ภาพที่ 6.61 ตราประจำตระกูลของทีนุวิเอล

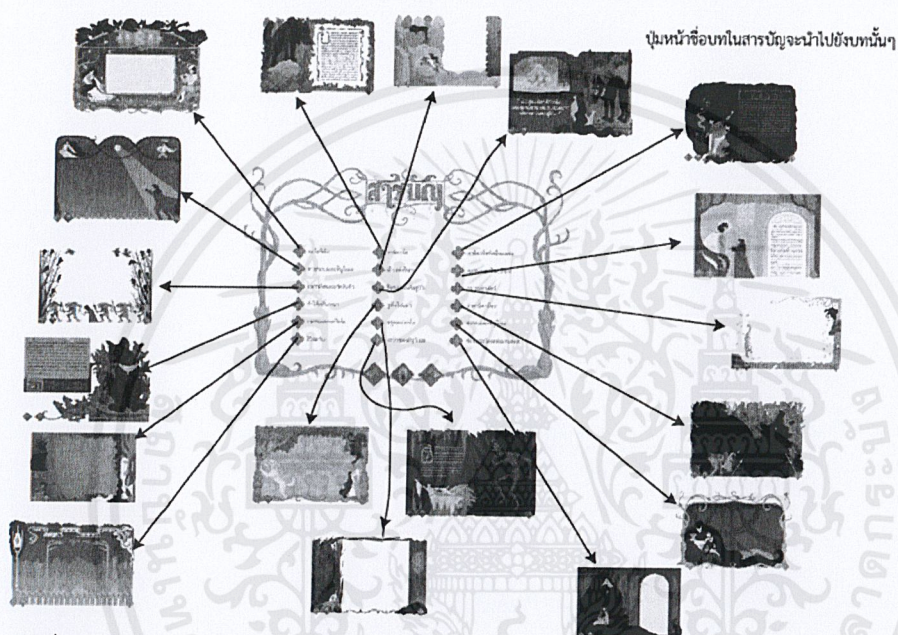

ภาพที่ 6.62 สารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

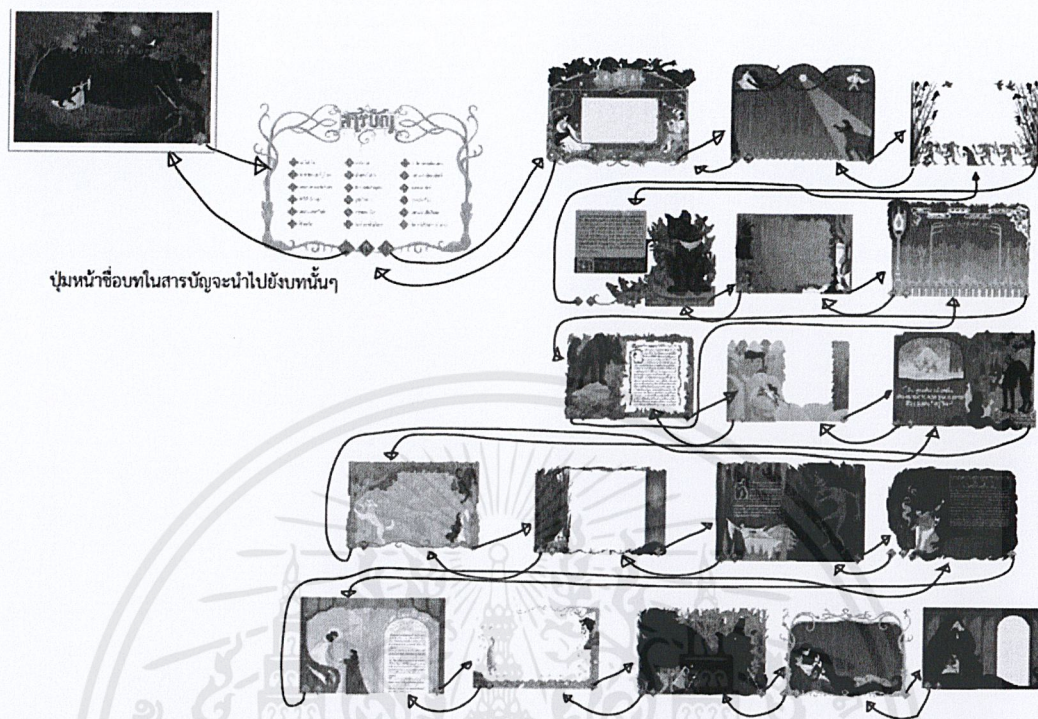
ปุ่มที่เป็นดอกไม้สีแดง จะนำไปยังแต่ละบทตามที่กำกับไว้ข้างปุ่ม และสามปุ่มใหญ่ๆ ด้านล่างจะนำไปยัง กลับไปหน้าปก ไม่ทำอะไร และไปบทที่ 1 ตามลำดับ

ในช่วงวันหยุด นอกจากหน้าปกแล้ว ข้าพเจ้าใช้เวลาตรงนี้ในการทำบริฟเพื่อที่จะส่งให้กับโปรแกรมเมอร์คนเก่งของข้าพเจ้า ซึ่งหนึ่งใน ซึ่งสำคัญคือการ site mapping

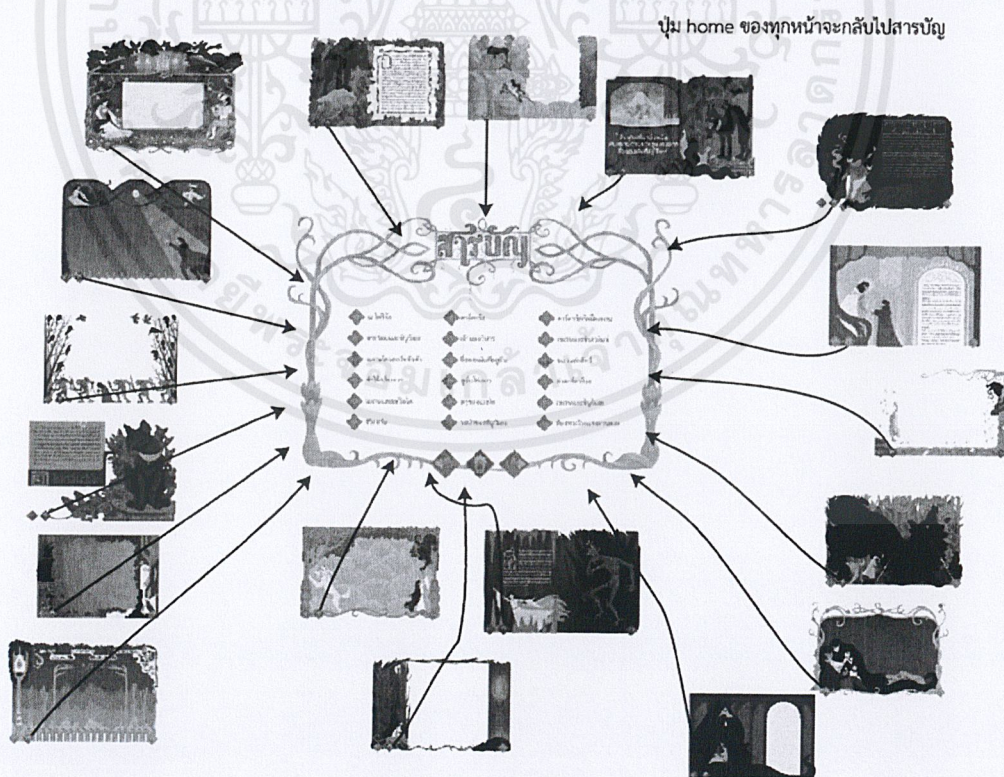

ภาพที่ 6.63 site mapping ของหน้าสารบัญ

การ Site Mapping ก็คือการจัดรูปเล่ม ก่อนจะนำทั้งหมด (เนื้อหา อนิเมชั่น สารบัญ หน้าปก) มารวมกัน ข้าพเจ้าต้องอธิบายสิ่งเหล่านี้ให้โปรแกรมเมอร์ฟัง เพื่อที่เขาจะนำมันไม่สร้างผลลัพธ์ที่ข้าพเจ้าต้องการ นั่นคือเปิดมาหน้าแรกต้องเป็นหน้าปก ซึ่งจะต่อไปยังสารบัญ จากสารบัญนี้จึงจะต่อไปยังหน้าไหนก็ได้ อีก 19 หน้าที่เหลือ (18 บท และอีก 1 คือหน้าปก) และแต่ละหน้าที่เป็นเนื้อหา (ที่มีทั้งหมด 18 หน้า) จะมีปุ่มที่ไปยังหน้าต่อไปและหน้าก่อนหน้า รวมถึงกลับไปสารบัญได้

ภาพที่ 6.64 site mapping 1

ภาพที่ 6.65 site mapping 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์

7.1 ตัวละคร

ภาพที่ 7.1 ทินูวิเอล

ทินูวิเอลเป็นตัวละครหลัก ธิดาของกษัตริย์ทินเวลินท์ ในหนังสืออธิบายว่า สวมชุดสีขาวที่วาววับเหมือนไข่มุก และเมื่อนางก้มลงซ่อนตัวในทุ่งดอกแฮมล็อกสีขาว ชุดนางก็กลืนไปกับสีของดอกที่ต้องแสงจันทร์ จึงได้ลงสีออกมาแบบนี้ มารอยปักที่ชอบ และระยิบระยับตลอดเวลา ส่วนผมก็มีประกายสีน้ำเงิน เหมือนที่โทลคีนอธิบายในบทกวีบทหนึ่งของเขาว่า “แสงดาวเลื่อมวาวไสว ในเรือนผมและอาภรณ์ที่พลิ้วพราย” ผมสีดำนั้นได้จากบิดา ซึ่งเป็นเอลฟ์ในตระกูลเทเรลิ ตามที่โทลคีนบันทึกเอาไว้คือพวกเขามีผมดำสนิท ทินูวิเอลนั้นชอบเต้นรำร้องเพลง มีนิสัยร่าเริง รักสนุก เฉลียวฉลาด เป็นสตรีที่กล้าหาญ ไม่หวั่นกลัวอันตราย ข้าพเจ้าพยายามใส่อุปนิสัยของนางลงในภาพวาดด้วย

ภาพที่ 7.2 เบเรน

เบเรนเป็นตัวละครหลักเช่นกันกับทีนุวิเอล เขาเป็นบุตรของพรานป่า เป็นมนุษย์ตระกูลที่ไม่ถูกกับเอลฟ์ กษัตริย์เอลฟ์บิดาของทีนุวิเอลจึงไม่ชอบในเบเรนมาก เบเรนพเนจรตามป่าเขา ล่าสัตว์ในดินแดนอันโหดร้ายใกล้กับฐานทัพจอมมาร เขาจึงจะดูสกปรก กระเซอะกระเซิง แต่ยังคงมีความกล้าหาญและความสง่างามของบรรพบุรุษอยู่ภายใต้สภาพยากแค้นของพรานป่า เบเรนไม่ใช่นักรบ จึงไม่ได้สวมเกราะ แต่เป็นเครื่องแบบนายพราน และการที่บริเวณที่ล่าสัตว์ของเขาเป็นป่าทึบหนาทึบแห่งเทือกเขาเหล็ก จึงเป็นชุดสีเขียวเข้มหม่น เสื้อคลุมสีเขียวนั้นเป็นคาเรเตอร์สำคัญ เพราะเขาใช้มันในการเน้นพรางตัวในป่าเขาอันมืดทึบ ดาบของเบเรนนั้น ทำให้ลักษณะเหมือนงูขดโดยมีมณีตรงกลาง ซึ่งมาจากทรงแหวนประจำตระกูล คือแหวนแห่งบาราเฮียร์ ซึ่งในหนังสืออธิบายว่าเป็นแหวนทรงงูสองตัวขดกัน มีมณีสีเขียวอยู่ตรงกลาง

ภาพที่ 7.3 ฮูอัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นสุนัขที่เคยอยู่แดนสวรรค์ สามารถพูดภาษามนุษย์และเอลฟ์ได้ มีพลังกำลังมากและมีความอดทนสูง จึงได้เป็นผู้นำของหมู่สุนัขล่าเนื้อทั้งหมด เป็นคู่อริกับเทวิลโดและเหล่าอัศวินแมวของมัน ฮูอันเป็นเพื่อนกับบิดาของเบเรน และเคยออกล่าสัตว์กับตระกูลของเบเรนมาหลายยุค ข้าพเจ้าออกแบบฮูอันตามสุนัขพันธุ์ไอริชวูล์ฟฮาวด์ หมาล่าเนื้อของอังกฤษโบราณ ที่เหล่ากษัตริย์ชนชั้นสูง จนไปยังพรานป่าในสมัยนั้นใช้ในการล่าสัตว์ที่รวมถึงหมาป่าด้วย ปกติหมาพันธุ์นี้มีตัวสีเทา แต่ข้าพเจ้าให้ฮูอันมีตัวสีขาว เนื่องจากเขาเป็นสุนัขผู้มาจากแดนสวรรค์ อย่างไรก็ตาม วันเวลาในพงไพรของเขา และการที่เขาติดตามเบเรนและคอยไล่ล่าแมวร้ายในป่าอยู่เสมอ ทำให้เขาออกจะมีสีขาวตุ๋นๆ ฮูอันก็เหมือนเบเรน คือเป็นผู้มีชาติตระกูลและมีจิตใจสูงส่ง แต่อยู่ในคราบของผู้ร่อนเร่พเนจร

ภาพที่ 7.4 เทวิลโด

เทวิลโดนั้นคือดวงจิตปีศาจที่อาศัยอยู่ในร่างแมว มีกำลังมหาศาล มีอัศวินแมวมากมายเป็นบริวารรับใช้ เทวิลโดและบริวารจะคอยไล่ล่าสัตว์มาเป็นบรรณาการให้จอมมารผู้เป็นเจ้านายของพวกมัน เทวิลโดเป็นแมวสีดำตัวใหญ่ตามีสีแดงและเขียวส่องสว่าง สวมปลอกคอสีทอง ออกแบบเทวิลโดตามแมวพันธุ์สฟิงส์ ซึ่งมีหน้าตาแปลกพิลึกพิลั่น ดูคล้ายก๊อบลินและออร์คตามจินตนาการของโทลคีน ปลอกคอทองนั้นมีเครื่องหมายดวงตาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเทวิลโด ซึ่งตอนหลังก็คือเขารอนนั่นเอง ส่วนตุ้มสามตุ้มแทนซิลมาริลสามดวงที่จอมมารผู้เป็นนายของมันครอบครองอยู่

ภาพที่ 7.5 คาร์คาร์ส

ในบรรดาสัตว์ร้ายที่จอมมารเพาะพันธุ์ขึ้นมา นั้น สัตว์ที่น่ากลัวที่สุดคือหมาป่า และหมาป่าที่มีความโหดร้ายที่สุดก็คือคาร์คาร์สผู้ยิ่งใหญ่หรือที่เรียกว่าไอ้เขี้ยวดาบ มันเป็นบิดาแห่งหมาป่าทั้งหมด คอยเฝ้าประตูทางเข้าปราสาทอังกามันดิของจอมมาร ข้าพเจ้าวาดให้คาร์คาร์สออกมาเป็นหมาป่าตัวใหญ่ขนหนายบกร้านกระเซอะกระเซิงสกปรก ตาสีแดง โดยเฉพาะเมื่อยิ่งตอนกลืนซิลมาริลลงท้อง วิญญาณร้ายในตัวมันจะพยายามหนีออกจากร่าง ออกมาเป็นควันไฟสีแดงทะลักออกจากปากและตา

ภาพที่ 7.6 เกวนเดลิ่ง

เป็นไมอาร์หรือก็คือทูตสวรรค์ของเหล่าเทพที่ตกหลุมรักกษัตริย์เอลฟ์ จนมีบุตรธิดาด้วยกันคือดาวยรอยและทีนุวิเอล เกวนเดลิ่งนั้นเคยเป็นนางฟ้าบริวารของวานา เทพีแห่งดอกไม้ และเอสเต เทพีแห่งการพักผ่อนนอนหลับ เลือ่คลุมของนางจึงให้มีกลิ่นเหมือน

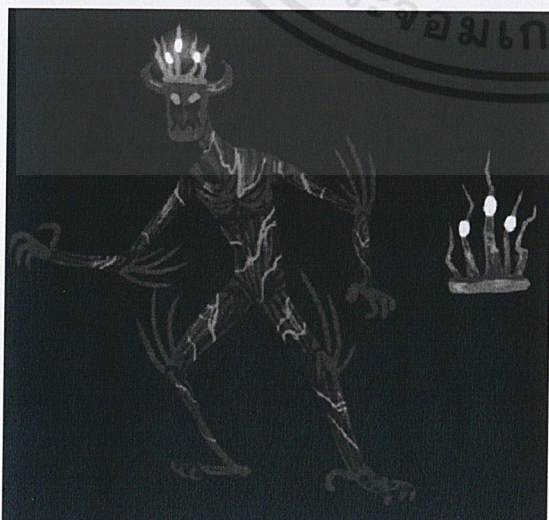
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดอกไม้ และพมุ่มฟูสีขาวเหมือนเมฆชวนหลับไหลและยังหลับตาอยู่ในภวังค์

ภาพที่ 7.7 ทินเวลินท์

กษัตริย์ทินเวลินท์เป็นผู้ปกครองอาณาจักรป่าโดริธ เป็นบิดาของทีนูวิเอล ไม่ชอบเบเรนนมาก กษัตริย์ทินเวลินท์และเกวนเดลิงดูแลและปกครองอาณาจักรโดริธเป็นอย่างดี สัตว์ร้ายภัยอันตรายใดๆ กระทั่งเงามืดก็เข้ามาในบริเวณไม่ได้ จึงให้ดูเป็นกษัตริย์ที่เข้มงวด แต่รักบุตรธิดาสุดหัวใจ ข้าพเจ้าวาดให้มีชุดให้สองชุด นั่นคือชุดพิธีการ ที่ใช้ในการรับแขก เข้าพบบริวาร และชุดออกรบในบทที่ออกไปล่าคาร์คาร์สกับเบเรน ยังคงใช้โทนสีเขียวฟ้า ชุดเน้นสีเขียวสดใสของอาณาจักรป่าที่ความมืดสิ่งชั่วร้ายเข้ามาไม่ได้ แต่เป็นสีป่าที่สะท้อนแสงฟ้าจากแม่น้ำใหญ่ซีร็อนที่ไหลตัดผ่านราชวัง ซึ่งให้เป็นสีประจำตัวละครจากอาณาจักรนี้ด้วย เช่นทีนูวิเอลและเกวนเดลิง

ภาพที่ 7.8 เมลโค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แม้จะไม่ค่อยมีบทบาทในเรื่องนี้ แต่ก็เป็นตัวร้ายตัวฉกาจที่สุด เพราะเป็นเจ้านายของตัวร้ายตัวอื่นๆ เช่น เทวิลโดและคาร์คาร์ส เมลโค้นั้นออกแบบตามมารในศาสนาคริสต์ คือตัวสีแดงมีเขาและกรงเล็บ เมลโคมีร่างกายเหมือนคนถูกถลกหนัง เพราะเขาเก็บร่างที่งดงามเอาไว้ตอนเจรจากับเหล่าเทพ พออยู่ในตรูอาณาจักรตัวเอง ก็ใช้ร่างที่แท้จริงนำเกลียดน่ากลัวของตัวเอง มีต้อยคล้ายขนเม่น ตามตัวมีรอยเหมือนลาวาไหล ใส่เข้าไปเพราะอังกามันดีเป็นปรากฏการณ์สร้างขึ้นในภูเขาไฟ มงกุฏของเมลโคมีซิลมาริลประดับอยู่สามดวง แต่ตัวมงกุฏนั้นพิลึกพิลั่นไร้ความงาม เพราะเป็นฝีมือทำของออร์คที่เป็นบริวาร

7.2 ตัวละคร

ภาพที่ 7.9 ณ โดริธ

ภาพนี้แสดงการเล่นของสองพี่น้องดาयरอนและทีนุวิเอล อาณาจักรโดริธภายใต้การปกครองของกษัตริย์ทีนเวลินท์และเกวนเดลินั้นปลอดภัยจากสิ่งชั่วร้ายทุกชนิด เพราะมนตราที่ล้อมป่าเอาไว้ ต้นไม้ใบไม้ด้านบน ลำต้นที่เป็นกรอบรอบด้าน และรากที่ปกคลุมพื้นดินด้านล่าง เปรียบแทนอาณาเขตของอาณาจักรโดริธที่ปลอดภัย จึงมีเหล่าสัตว์ร้ายเกาะ กวดแกว่งเขี้ยวและกรงเล็บ แต่เข้ามาไม่ได้ ทำให้ดาयरอนและทีนุวิเอล รวมถึงพระราชวังนั้นปลอดภัย หน้าพระราชวังมีแม่น้ำซีริออนไหลผ่าน ที่ที่ทั้งสองชอบไปเล่นนั้นเป็นทุ่งโล่งกลางป่า ดาयरอนชอบนั่งบนรากต้นไม้ส่วนทีนุวิเอลก็เดินร่าเข้าจิ้งหะ ฝึกลีอกกลางคืนสี่ขาชอบมาเต้นกับนาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7.10 ดायรอนและทีนุวิเอล

ภาพนี้ดાયรอนและทีนุวิเอลรับรู้ถึงการมาถึงของเบเรน เพราะแสงจันทร์นั้นส่องโดน ใบหน้าของเขาพอดี ทำให้ทีนุวิเอลที่เลื้อบไปเห็นนั้นตกใจ ทั้งสองพี่น้องจึงกระโจนหนี หายเข้าไปในป่า

ภาพที่ 7.11 เบเรนถูกออร์คจับตัว

พวกออร์คจับตัวเบเรนได้ในบริเวณที่เรียกว่าเอเร็ดเองกลิน ซึ่งแปลว่าเทือกเขาเหล็ก เป็นดินแดนน่ากลัว มีแต่สัตว์ร้ายและและพืชพันธุ์อุตริที่จอมมารสร้างเอาไว้ ต้นไม้เลย เป็นเหมือนแทงเหล็กแหลม ดุน่าสยของขวัญอันตราย เบเรนนั้นโดนจับได้ในขณะคุ้ยหา เศษอาหารของพวกออร์ค จึงมีเหล่าอิกาทิวโหยรอกินอาหารต่อจากเบเรนอยู่บริเวณ นั้นด้วย พวกมันเฝ้ามองด้วยความสงสัย ขบวนออร์คก็จับเบเรนล่ามโซ่เอากลับไปให้นาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7.12 ข้ำโต้กลืนสุนัข

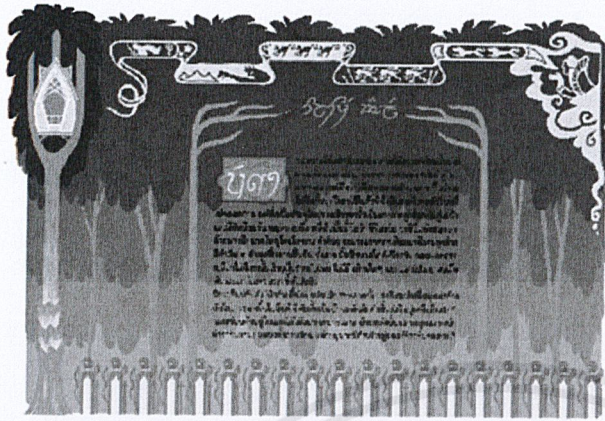
ในภาพนี้ เทวิลโดกำลังคุยกับเบเรน ในหนังสืออธิบายว่ารังของเทวิลโดนั้นมีตจวนแทบมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากตาของแมวจึงให้พื้นหลังเป็นกองแมวที่มีตากระพริบวาว เทวิลโดนั้นนั่งบนขอนเกาะของตัวเอง มันโต้กลืนหมาจากตัวของเบเรน เลยทำตาหรี่มองด้วยความรังเกียจ

ภาพที่ 7.13 เบเรนกับเทวิลโด

ภาพนี้คือสองเหตุการณ์ คือเบเรนที่ถูกให้ใช้งานไล่จับหนูให้กับเทวิลโด เทวิลโดอ้างว่า หนูนั้นเข้ามาylumยำนาราคาญ แต่จริงๆแล้วหนูนั้นไม่ได้มีเยอะเลย เทวิลโดแค่หาข้ออ้างให้เบเรนไปทำภารกิจเท่านั้น วันเวลาของเบเรนจึงช่างเลวร้าย ในขณะที่เดียวกันทีนุวิเอลก็กลุ่มใจอยู่ไม่สุข จึงได้ไปเข้าเฝ้าเกวนเดลิงผู้เป็นมารดา ให้ช่วยพูดกับบิดาให้ส่งนักรบไปช่วยเบเรนที่ แม่เกวนเดลิงจะไม่เห็นด้วยแต่ก็ส่งสารบุตรสาว จึงสัญญาว่าจะช่วย ภาพนี้ต้องการให้เป็นคู่ตรงข้ามกัน แต่เป็นภาพเดียวกัน เพื่อสื่อถึงสองเหตุการณ์ที่เกิดคนละที่ แต่เป็นปัญหาเดียวกัน คือความทุกข์ที่เกิดจากความรักต่ออีกฝ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7.14 อิธิลอรัน

อิธิลอรันคือชื่อของต้นไม้ขนาดมหึมา เป็นราชินีแห่งต้นไม้ ลำต้นของนางแยกเป็นสาม ลำต้นขนาดใกล้เคียงกัน มีเปลือกไม้สีเทาเรียบลื่น กษัตริย์ทินเวลินท์สร้างบ้านหลังเล็กไว้บนนั้น ให้ทินูวิเอลขึ้นไปอยู่ แล้วเก็บเอาบันไดไปซ่อน ไม่ให้นางได้ลงมา และยังจัดทหารยามจำนวนหนึ่งมาคอยเฝ้า จนกระทั่งเหล่าเทพส่งความฝันมาให้ เล่าถึงความลำบากและภัยอันตรายที่เบเรณผจญ ภาพความฝันที่สองจากทางซ้ายนั้นคือภาพของจอมมารที่โหดเหี้ยมได้วาดและออกแบบเอาไว้ ส่วนอักษรแห่งกวารันนั้นคือโอโรเล มาลเล ใช้เรียกทางเดินแห่งความฝัน เป็นเส้นทางที่ความฝันจะต้องลอยผ่านก่อนจะไปถึงผู้คนที่กำลังหลับใหล

ภาพที่ 7.15 คาร์คาร์ส

ภาพนี้คือคาร์คาร์ส บิดาแห่งหมาป่าทั้งมวล คอยยืนคุ้มครองบรรดาหมาป่าที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของมัน ตัวคาร์คาร์สทำให้ใหญ่ที่สุด ยืนเด่นที่สุด และดูหน้าตาดุร้ายที่สุด ยืนอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บนโขดหิน แสดงอำนาจของมันที่ปกครองหมาป่าทุกตัวในอาณาจักร หมาป่าตัวอื่นๆ
หันหน้าเข้าหากล่องข้อความ รวากับพวกมันเองก็กำลังอ่านถึงความยิ่งใหญ่ของคาร์คา
รัส นายเหนือหัวของพวกมันอยู่เหมือนกัน ภาพนี้ต้องการคุมเป็นสีน้ำตาลแดง คือ
เหมือนฝุ่นทรายบ้าง เป็นสัญลักษณ์ของตรรกะมืดในภูเขาไปของเมลโค ดูอันตราย

ภาพที่ 7.16 เทวิลโด

บริวารของเทวิลโดที่ชื่ออูมูยันพาทีนูวิเอลขึ้นหลัง กระโจนไปหาเทวิลโดซึ่งวันนี้ออก
มาอาบแดดอยู่นอกกระเปียงของรังของมัน ซึ่งเป็นหินกว้างสำหรับนอนอาบแดด
บรรยากาศภาพยังคงดูเป็นมิตร เพราะยังไม่ได้เข้าอาณาเขตถ้าของเทวิลโด นี่เป็นป่า
ด้านนอก ซึ่งป่านี้เทวิลโดมาใช้นอนอาบแดด จึงต้องสว่างและบรรยากาศดีพอสมควร

ภาพที่ 7.17 ชื่อของมันคืออูอัน

นี่คือทีนูวิเอลที่บอกกับเทวิลโดว่าอูอัน ที่เป็นคู่อริของเทวิลโดนั้นบาดเจ็บอยู่ข้างนอก
พอเทวิลโดได้ยินชื่ออูอัน ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจที่ทั้งเกลียดและกลัว เทวิลโดก็เหยียดตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขึ้น ทางตั้ง ตัวสั้นนั่งงอด้วยความโกรธและกลัว ด้วยความต้องการให้เห็นภาพของฮูอัน ด้วยเลยเจาะกรอบเป็นอีกภาพ ให้เหมือนกับว่าเป็นหน้าต่างในคฤหาสน์ของเทวิลโด บริวารแมวตัวอื่นๆของเทวิลโดก็สนใจพอกัน

ภาพที่ 7.18 ฮูอันไล่แมว

เมื่อฮูอันสังหารฮัววินแมวตัวหนึ่งแล้ว ก็ไล่กวาดอีกสองตัวขึ้นต้นไม้ไปมันคอยเฝ้าไม่ให้แมวหนี และทำข้อตอรองกับแมวทั้งสองว่าให้เทวิลโดส่งเครื่องหมายให้ทิงวูเอลหนึ่งอย่าง เป็นสัญญาณว่าจะปลดปล่อยทาสทั้งหมดและหนีไปให้ไกล แลกกับการไว้ชีวิตทั้งคู่ เทวิลโดจึงมอบปลอกคอให้อย่างหงุดหงิดและเสียมิได้

ภาพที่ 7.20 ตรูของเมลโค

ในภาพนี้ทิงวูเอลเดินทางผ่านเทือกเขาเหล็กไปยังตรูของจอมมารเมลโค พร้อมกับเบเรนที่ปลอมตัวเป็นแมว เบเรนปลอมตัวโดยถลกหนังของแมวตัวหนึ่งที่ฮูอันสังหาร แล้ว

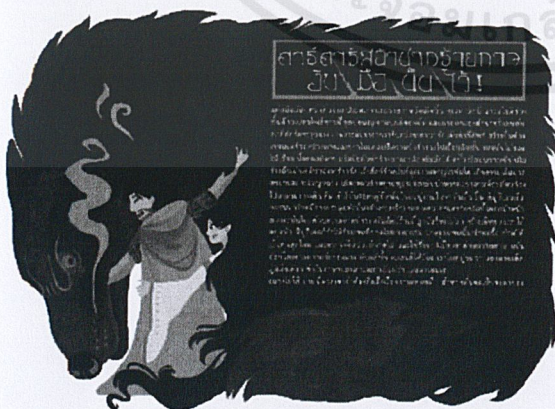
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้ทีนุวิเอลเย็บเป็นชุดคลุมให้เบเรนสวมใส่ แม้เบเรนจะคลานสี่ขาได้เหมือนแมว แต่เนื่องจากแมวนั้นตายไปแล้ว ด้วยดาจิงกลวงไม่มีประกายอยู่ติดทางเข้าตรุด้านนี้ มีสะพานพู่พัง ข้างล่างเป็นแสงจากลาวา เพราะปรากฏการณ์ถูกสร้างโดยเจาะเข้าไปในภูเขาไฟ

ภาพที่ 7.21 ระบุว่าของทีนุวิเอล

ภาพนี้คือทีนุวิเอลที่ระบุว่าให้กับเมลโค โดยใส่มนต์สะกดพยายามให้เมลโคหลับไหล เมลโคเองก็เริ่มเคลิ้ม เอาคางเกยมือ แต่ยังไม่หลับเสียที ทั้ๆที่หมาป่าที่เฝ้าแทบเท้าและเหล่างูก็หลับไปแล้ว ทีนุวิเอลจึงเริ่มร้องเพลงด้วยบัลลังค์ของเมลโคนั้นมีแต่หินแหลม หินงอกหินย้อยที่ล้อมทีนุวิเอลก็รูปร่างดูเหมือนเขี้ยวหมาป่าพร้อมขย้ำ แต่ทีนุวิเอลไม่กลัวแต่อย่างใด

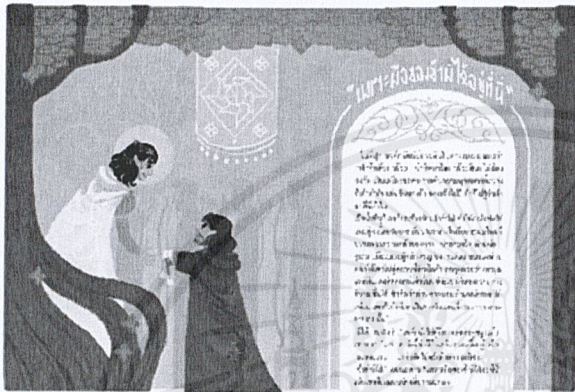

ภาพที่ 7.22 คาร์คาร์สังมือเบเรน

ภาพนี้คือเบเรนที่ขย้ำกัดมือเบเรน มันทับแขนเขาไว้แน่นมาก แต่เบเรนก็กำซิลมาริลไว้

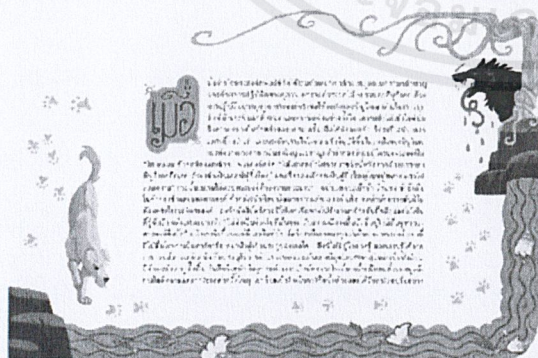
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่ยอมปล่อย แต่หนังสืออธิบายไว้ว่าซิลมาริลนั้น ไม่ยอมให้ตัวมันตะตองโดนเนื้อหนัง
อันชั่วร้ายของหมาป่า ดังนั้นในนี้ซิลมาริลเลยเผาร้อนระอุอยู่ในปากมันด้วย ทำให้มัน
ยิ่งโกรธ ยิ่งกระซาก และมีควันไฟพุ่งพวยจากปากของมัน ทั้งตาทั้งจมูกก็ส่องแสงสีแดง
เพราะมณีเข้าไปเผามันจากข้างใน

ภาพที่ 7.23 เบเรนและทินเวลินท์

เบเรนที่แขนขาดสะบักสะบอม กลับมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ทินเวลินท์มาเจอคำดูถูกของ
กษัตริย์ จนกระทั่งความจริงปรากฏว่าที่จริงเบเรนได้ซิลมาริลมาแล้ว แต่แลกมาด้วย
แขนของตัวเอง แถมตอนนี้ แขนนั้นก็ถูกตัดออกไปพร้อมซิลมาริลด้วย ทำให้กษัตริย์
ละอาย มีความเสียใจ ประหลาดใจ และหุดหู่ใจในใบหน้าบัลลังค์ของกษัตริย์เป็นต้นไม้
ที่โตเลี้ยวคดมาเป็นที่นั่ง ในห้องบัลลังค์มีทหารยามยืนเรียง บนผนังมีตราประจำตระกูล
ของทินเวลินท์ซึ่งต้นฉบับออกแบบโดยโทลคีนเอง

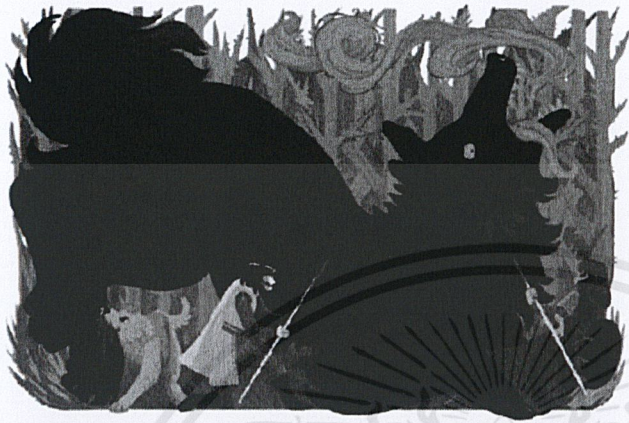

ภาพที่ 7.24 ล่าคาร์คาร์ส

สูอันดมกลืนและหาร่องรอยของคาร์คาร์ส พอไฟจากซิลมาริลเผาตัวมัน มันเลยหิวน้ำ
ตลอดเวลา รอยเท้าจึงเดินไปตามทางแม่น้ำ ลื่นมันยาว น้ำสายไหลย่อยหยอบแฉ่กๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้วยความทรमान

ภาพที่ 7.25 สังหารหมาป่า

ในภาพนี้ในหนังสืออธิบายว่า ฮูอันฟ่งเข้าไปใส่คาร์คาร์ส แต่คาร์คาร์สกระโจนผ่านฮูอันไป ด้วยมีเป้าหมายคือจะขย้ำเบเรน แต่โดนเบเรนปักหอกเข้าที่คอและโดนกษัตริย์ทินเวลินท์ปักหอกเข้าที่หัวใจ จนวิญญาณของมันหลุดไป และเบเรนก็ถูกทับไว้ได้ซากของมันการตีความคือฮูอันที่พลาดกัดไม้โดนคาร์คาร์ส หันมาจับเข้าที่ขามันแทน ทำให้มันเสียหลักจนโดนเบเรนแทงหอกเข้า แต่ด้วยความที่มันเสียหลักประกอบกับโดนแทงซ้ำ ทำให้มันไม่ทันทรงตัวและล้มทับเบเรนที่มันคิดว่าเอาไว้ได้พอดี พอมันร้องโหยหวน วิญญาณปีศาจจิ้งก็ไหลทะลักออกมาจากช่องที่ปากที่อ้ากว้างของมัน

ภาพที่ 7.26 เบเรนและทินูวิเอล

เบเรนและคณะฆ่าหมาป่าคาร์คาร์สได้สำเร็จ แต่เบเรนบาดเจ็บหนัก เขาโดนหามจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลับมาถึงอาณาจักร จนได้มาทันเจอทินูวิเอล โดนถือซิลมาริลที่ช่วงชิงมาในมือข้างที่
ยังเหลือ และภายใต้แมกไม้ของดินแดนป่าโดริธนั่นเองที่เบเรนสิ้นชีวิตในอ้อมแขนของ
ทินูวิเอล มีสุอันสุนัขเพื่อนรักหมอบเฝ้าด้วยความเศร้าโศก

ภาพที่ 7.27 ท้องพระโรงแห่งมานดอส

วิญญาณของทั้งสองได้ไปยังท้องพระโรงแห่งมานดอส แต่เรื่องราวความรักของทั้งคู่
ทำให้เทพมานดอส ผู้คอยเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณ โศกเศร้าเวทนายิ่งนัก ทั้งสงสารทั้งคู่
จนร้องให้ออกมา ทั้งๆที่พระองค์ไม่เคยเมตตาดวงวิญญาณไหนมาก่อนเลยมงกุฏของ
เทพมานดอสเป็นมงกุฎกระดูก ที่เชื่อมโยงกับเรื่องความตาย ทั้งตัวมีผมยาวเป็นราวเส้น
คลุม เพื่อไว้ดักวิญญาณ แต่ในตอนนี้ใช้โอบกอดทั้งคู่

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การดำเนินการทำโครงการ การออกแบบภาพประกอบอีบุ๊กเคลื่อนไหวหนังสือ
เบรนและทีนุวิเอล นั้น ข้าพเจ้ามีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาระหว่างการทำงานดังนี้

ช่วงแรกควรคำนวณระยะเวลาที่มีให้ดีกว่านั้น อย่าประมาทเรื่องเวลา วางแผนให้ดีกว่า
ให้เวลาทำตรงนี้ในส่วนนี้เท่าไร แล้วเว้นระยะเพื่อเอาไวด้วย

ควรตัดสินใจให้ดีกว่านั้น จะลงใน device ไหนกับแน จะได้กะขนาดถูกตั้งแต่แรก

การสูญเสียสมาชิกครอบครัวนั้นและข่าวร้ายเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยง
ไม่ได้ และไม่สามารถกำหนดได้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แต่ควรตั้งสติ มีเวลาให้ทำใจ แต่
ควรกลับมาทำงานด้วย และมันไม่ใช่ข้ออ้างที่จะไปเที่ยวเล่นเตลิด หรือเป็นข้ออ้างที่จะไม่
ทำงาน

โดยสรุปแล้ว งานครั้งนี้ของข้าพเจ้า หากจะมีปัญหา ก็เป็นที่ตัวข้าพเจ้าเอง เป็นงานที่
ข้าพเจ้าสนุกและเพลิดเพลิน แม้จะมีปัญหาบ้าง หรือตันทางความคิดบ้าง และแน่นอนว่า
เหนื่อย แต่ความรักและศรัทธาที่ข้าพเจ้ามีต่องานชิ้นนี้ทำให้ข้าพเจ้าทำมันจนสำเร็จได้

บรรณานุกรม

เจ.อาร์.อาร์.โทลคีน (เรียบเรียงโดย คริสโตเฟอร์ โทลคีน) 2017 “Beren and Luthien”

เจ.อาร์.อาร์.โทลคีน 1977 “The Silmarillion”

เข้าถึงได้จาก : <http://www.tolkiengateway.net/wiki> (วันที่ค้นข้อมูล 1 กุมภาพันธ์ 2562

- 8 มิถุนายน 2562)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล   พิมพีวิภา อุปลัมภากานนท์
 ที่อยู่ปัจจุบัน   16/2 อินทามระ 37 แยกขวา สุทธิสาร ดินแดง กทมฯ 10400
 การติดต่อ   E - mail . : captaindashund@gmail.com
    tel . : 0991893993

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546 (ปีการศึกษา 2555) มัธยมศึกษา โรงเรียนพระหฤทัย ดอนเมือง
 พ.ศ. 2558 (ปีการศึกษา 2557) มัธยมศึกษา โรงเรียนหอวังนนทบุรี
 พ.ศ. 2562 (ปีการศึกษา 2561) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

Twitter: Pimvipar2

Instagram: Pimvipar2

Facebook Page: Pimsri

Deviantart: Pimsri

Tumblr: Pimsri